Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 11. septembrī*

Civildienests – Akreditēti deputātu palīgi – Dienesta attiecību izbeigšana – Uz noteiktu laiku noslēgts darba līgums – Nepagarināšana – Ziņojošās personas statuss – Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pants – Aizsardzības pasākumi – Konfidencialitāte – Morālais kaitējums

Lietā T-793/22

TU, ko pārstāv *N. de Montigny*, *avocate*,

prasītājs,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *C. González Argüelles*, *I. Lázaro Betancor* un *L. Darie*, pārstāvji,

atbildētājs,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], N. Pultoraka [*N. Półtorak*], I. Reine un T. Pinne [*T. Pynnä*] (referente),

sekretāre: H. Ēriksone [*H. Eriksson*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu, it īpaši:

– to, ka prasītājs 2023. gada 5. decembrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniedzis jaunus pierādījumus,

– Parlamenta 2023. gada 21. decembra apsvērumus par šiem jaunajiem pierādījumiem,

– lietas dalībnieku atbildes uz Vispārējās tiesas 2023. gada 27. novembra rakstveida jautājumiem, kas Tiesas kancelejā iesniegtas 2023. gada 19. decembrī,

pēc 2024. gada 18. janvāra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 270. pantu, prasītājs TU lūdz, pirmkārt, atcelt Eiropas Parlamenta 2022. gada 22. februāra lēmumu nepagarināt viņa kā akreditētā deputāta palīga (turpmāk tekstā – "ADP") līgumu (turpmāk tekstā – "2022. gada 22. februāra lēmums") un netiešo lēmumu, ar kuru, atbildot uz prasītāja 2022. gada 10. janvārī iesniegto lūgumu atzīt viņa kā ziņojošās personas statusu un aizsargāt viņu saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 22.a–22.c pantu, ir atteikts atzīt viņa kā ziņojošās personas statusu un papildus atbrīvošanas no amata pasākumam veikt citus aizsardzības pasākumus (turpmāk tekstā – "netiešais lēmums"), kā arī, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas novērtēts 200 000 EUR apmērā un kas viņam esot nodarīts ar to, ka nav ievērots Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pants un iekšējie noteikumi par Civildienesta noteikumu 22.c panta īstenošanu (turpmāk tekstā – "iekšējie noteikumi").

Tiesvedības priekšvēsture

2 Prasītājs tika pieņemts darbā par Eiropas Parlamenta deputātu grupas [*konfidenciāli*] [1] (turpmāk tekstā – "grupa") ADP, lai palīdzētu Eiropas Parlamenta deputātei [*konfidenciāli*] (turpmāk tekstā – "attiecīgā deputāte") uz laikposmu no 2019. gada 26. augusta līdz 2022. gada 28. februārim.

3 Lai gan viņam šajā grupā bija uzdots palīdzēt attiecīgajai deputātei, viņa priekšniece un atsauces deputāte grupā bija A. kundze (turpmāk tekstā – "atsauces deputāte"), kuru kā pārstāvi izvēlējās šīs grupas locekļi saskaņā ar 1. panta 5. punktu Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības VII sadaļas piemērošanas pasākumos, kas pieņemti ar Parlamenta Prezidija 2014. gada 14. aprīļa lēmumu un grozīti ar Parlamenta Prezidija 2017. gada 2. oktobra un 2021. gada 5. jūlija lēmumiem (turpmāk tekstā – "PDNK VII sadaļas piemērošanas pasākumi").

4 Ar 2021. gada 12. jūlija elektroniskā pasta vēstuli prasītājs iesniedza lūgumu sniegt palīdzību un aizsardzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu saistībā ar vardarbību, kādu pret viņu īstenojusi attiecīgā deputāte. Šajā elektroniskā pasta vēstulē prasītājs arī bija norādījis, ka vēlas aizsargāt Savienības finanšu intereses, minētajā lūgumā sniedzot informāciju par finanšu pārkāpumiem, ko, iespējams, izdarījusi attiecīgā deputāte.

5 2021. gada 20. jūlijā Personāla ģenerāldirektorāta – kas ir institūcija, kuras kompetencē ir izskatīt lūgumus sniegt palīdzību, kas iesniegti, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 24. pantu, – ģenerāldirektors (turpmāk tekstā – "ģenerāldirektors") pieņēma pagaidu aizsardzības pasākumu, kura mērķis bija no 2021. gada 22. jūlija nodot prasītāju [*konfidenciāli*] delegācijas priekšsēdētāja un grupas locekļa B (turpmāk tekstā attiecīgi – "delegācija" un "delegācijas priekšsēdētājs") pārziņā (turpmāk tekstā – "pārcelšanas pasākums").

6 2021. gada 23. augustā Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) informēja Parlamentu, ka ir saņēmis konkrētu informāciju saistībā ar prasītāja iesniegto lūgumu sniegt palīdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu, ka ir paredzēts sākt izmeklēšanu un ka šai izmeklēšanai ir konfidenciāls raksturs.

7 2021. gada 3. septembra elektroniskā pasta vēstulē *OLAF* informēja Parlamentu, ka prasītājs ir vērsies *OLAF* ar ziņojumiem par finanšu pārkāpumiem.

[1] Konfidenciālie dati ir aizklāti.

8 2021. gada 4. novembrī prasītājs iesniedza savu papildināto lūgumu sniegt palīdzību, 2021. gada 8. novembrī pievienojot tam jaunu pielikumu sarakstu, kuram bija pievienoti to pamatojošie pierādījumi. Šajos dokumentos bija arī atjaunināta informācija par ziņojumiem par iespējamiem attiecīgās deputātes izdarītajiem finanšu pārkāpumiem un atjaunināti pierādījumi, kas šos ziņojumus pamato.

9 2022. gada 10. janvārī prasītājs ziņoja ģenerāldirektoram par iespējamām represijām, no kādām viņš esot cietis no delegācijas vadības puses pēc viņa ziņojumiem par finanšu pārkāpumiem un vardarbību, un lūdza aizsargāt viņu saistībā ar viņa kā ziņojošās personas statusu. Šajā vēstulē prasītājs lūdza atbrīvot viņu no amata delegācijā un pārcelt uz jebkuru citu amata vietu Parlamentā. Viņš arī informēja, ka viņam nav uzticēti nekādi uzdevumi un ka viņš ir aizstāts ar jaunu darbinieku, kamēr viņš gatavoja lūgumu pagarināt līgumu, un lūdza Parlamentu paredzēt iespēju pagarināt viņa līgumu, lai viņš varētu sadarboties ar šo iestādi un ar *OLAF* notiekošajās izmeklēšanās, vienlaikus saņemdams pilnīgu aizsardzību.

10 2022. gada 13. janvārī ģenerāldirektors elektroniskā pasta vēstulē informēja prasītāju, ka atbrīvo prasītāju no amata līdz viņa līguma beigām (turpmāk tekstā – "atbrīvošanas no amata pasākums"). Delegācijas priekšsēdētājam bija nosūtīta šīs elektroniskā pasta vēstules kopija.

11 2022. gada 24. janvārī prasītājs ar lūgumu pagarināt viņa līgumu vērsās pie atsauces deputātes, kura 2022. gada 4. februārī viņam atbildēja, ka attiecīgā deputāte nav lūgusi šo pagarinājumu un ka neviens cits šīs grupas deputāts nav izteicis nodomu pieņemt viņu darbā par ADP.

12 2022. gada 27. janvārī prasītājs atkārtoti iesniedza lūgumu pagarināt viņa līgumu Personāla ģenerāldirektorāta – kas ir kompetentā institūcija, kura nodarbina ADP, – nodaļas vadītājai, izskaidrodams savu īpašo situāciju.

13 2022. gada 3. februārī institūcija, kas ir pilnvarota noslēgt Parlamenta darba līgumus (turpmāk tekstā – "IPDL"), uzklausīja prasītāju, kurš 2022. gada 17. februārī iesniedza tai papildu rakstveida apsvērumus.

14 2022. gada 22. februārī IPDL pieņēma lēmumu nepagarināt prasītāja līgumu, pamatodamās uz to, ka Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā nav pieļautas atkāpes no Civildienesta noteikumu vai Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā – "PDNK") normām, prasot ADP līguma turpināšanu pēc tā termiņa beigām vai jauna – cita veida līguma – noslēgšanu Parlamentā.

15 2022. gada 28. februārī prasītājs ziņoja *OLAF* par represīvām darbībām, kas vērstas pret viņu. Tajā pašā dienā viņš arī lūdza ģenerālsekretāram un C., kurš minētā ģenerālsekretāra birojā bija atbildīgs par viņa lietu, atkārtoti sazināties ar viņu saistībā ar viņa 2022. gada 10. janvāra lūgumu atzīt viņa kā ziņojošās personas statusu un nodrošināt viņa aizsardzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, kā arī atlīdzināt zaudējumus, kas viņam radušies pēc viņa kā ziņojošās personas statusa izpaušanas.

16 2022. gada 13. aprīlī *OLAF* izbeidza izmeklēšanu attiecībā uz finanšu pārkāpumiem, uzskatīdams, ka tā ir Eiropas Prokuratūras kompetencē. 2022. gada 4. jūnijā Eiropas Prokuratūra par to sāka izmeklēšanu, kura joprojām norisinājās prasības celšanas dienā un tiesas sēdes dienā.

17 Ar 2022. gada 20. maija elektroniskā pasta vēstuli prasītāja pārstāvis iesniedza sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, lūdzot atcelt 2022. gada 22. februāra lēmumu un netiešo lēmumu, kā arī samaksāt 200 000 EUR kaitējuma atlīdzību.

18 Ar 2022. gada 13. septembra lēmumu ģenerālsekretārs noraidīja prasītāja sūdzību. Attiecībā uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu ģenerālsekretārs paskaidroja, ka ziņojošās personas statuss tiek iegūts, tiklīdz ir izpildīti Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punktā paredzētie nosacījumi; administrācijai par to nav jāpieņem tiešs lēmums. Viņš uzsvēra, ka prasītājam ir palīdzējis C un ka ģenerāldirektors ir veicis aizsardzības pasākumu atbrīvošanas no amata veidā. Attiecībā uz 2022. gada 22. februāra lēmumu ģenerālsekretārs apstiprināja IPDL nostāju, ka nedz aizsardzība, kāda ziņojošajām personām ir piešķirta saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, nedz rūpības pienākums "nevar likt institūcijai, kura ir pilnvarota noslēgt darba līgumus, rīkoties, pārkāpjot piemērojamos standartus", – šajā gadījumā tos, kas reglamentē ADP pieņemšanu darbā. Tādēļ ģenerālsekretārs uzskatīja, ka IPDL ir pamatoti norādījusi prasītājam, ka aizsardzība, kāda piešķirta ar šiem pantiem, nerada viņam tiesības uz "pagarināšanu vai jebkādu nodarbinātību Parlamentā".

19 Attiecībā uz prasītāja prasījumiem par kaitējuma atlīdzību Parlaments uzskatīja, ka tie jānoraida kā nepamatoti konkrēti tādēļ, ka nav nepareizas rīcības nedz attiecībā uz 2022. gada 22. februāra lēmumu, nedz atbrīvošanas no amata pasākumu un varbūtējo konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu. Turklāt Parlaments apstrīdēja, ka pastāvētu cēloņsakarība starp minēto pienākuma pārkāpumu un iespējamo kaitējumu, kas nodarīts prasītājam.

Lietas dalībnieku prasījumi

20 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt 2022. gada 22. februāra lēmumu;

– atcelt netiešo lēmumu;

– ciktāl nepieciešams, atcelt 2022. gada 13. septembra lēmumu, ar ko noraidīta viņa sūdzība;

– atzīt Parlamentu par vainīgu noteikumu, kuri piemērojami ziņojošās personas statusam, un noteikumu par aizsardzību, kāda piešķirta ar šo statusu, pārkāpumā;

– piespriest Parlamentam samaksāt viņam 200 000 EUR kā zaudējumu atlīdzību par kaitējumu, kas viņam nodarīts ar to, ka nav ievērots Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pants un piemērojamie iekšējie noteikumi;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus vai, pakārtoti, ja prasība tiktu noraidīta, piespriest Parlamentam savus tiesāšanās izdevumus segt pašam.

21 Prasītājs arī lūdz Vispārējai tiesai, ciktāl nepieciešams, atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 89. pantam iztaujāt *OLAF* par veidu, kādā jāīsteno ziņojošām personām piemērojamās normas.

22 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu un katrā ziņā kā nepamatotu;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par prasījumiem par atzīšanu

23 Ar piekto prasījumu prasītājs lūdz Vispārējo tiesu atzīt Parlamentu par vainīgu noteikumu, kas piemērojami ziņojošās personas statusam, pārkāpumā un šim statusam piešķirtās aizsardzības pārkāpumā. Tomēr, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, Vispārējai tiesai saistībā ar tiesiskuma pārbaudi nav jāveic juridiska atzīšana (rīkojumi, 2011. gada 9. novembris, *ClientEarth* u.c./Komisija, T-449/10, nav publicēts, EU:T:2011:647, 26. punkts, un 2017. gada 5. jūlijs, *EEB*/Komisija, T-448/15, nav publicēts, EU:T:2017:503, 40. punkts). No tā izriet, ka prasījumi par juridisku atzīšanu ir jānoraida.

Par prasījumiem par atcelšanu

Par prasījumu par atcelšanu priekšmetu

24 Prasības pieteikumā, pirmkārt, prasītājs izvirza autonomu pamatu attiecībā uz pirmstiesas procedūru un Civildienesta noteikumu 22.c panta neievērošanu.

25 Otrkārt, prasītājs izvirza vairākus atsevišķus pamatus, kas vērsti pret netiešo lēmumu.

26 Treškārt, prasītājs izvirza divus atsevišķus pamatus, kas vērsti pret 2022. gada 22. februāra lēmumu.

27 No tā izriet, ka atcelšanas prasījumi attiecas, pirmkārt, uz netiešo lēmumu, otrkārt, uz 2022. gada 22. februāra lēmumu un, treškārt, ciktāl nepieciešams, uz 2022. gada 13. septembra lēmumu, ar kuru noraidīta prasītāja sūdzība. Ar pēdējo minēto sūdzību prasītājs bija lūdzis atcelt netiešo lēmumu un 2022. gada 22. februāra lēmumu, kā arī atlīdzināt kaitējumu.

28 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasījumi par atcelšanu, kuri formāli vērsti pret lēmumu noraidīt sūdzību, izraisa vēršanos Vispārējā tiesā, lai pārsūdzētu tiesību aktu, par kuru iesniegta sūdzība, ja šiem prasījumiem pašiem nav autonoma satura (skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūlijs, *Curto* /Parlaments, T-275/17, EU:T:2018:479, 63. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, ja lēmums – neatkarīgi no tā, vai tas ir netiešs vai tiešs –, ar ko noraidīta sūdzība, ir vienkāršs un saprotams, tad ar to tiek tikai apstiprināta darbība vai bezdarbība, par kuru sūdzības iesniedzējs sūdzas, un pats šis lēmums atsevišķi nav apstrīdams tiesību akts (skat. spriedumu, 2019. gada 12. septembris, XI/Komisija, T-528/18, nav publicēts, EU:T:2019:594, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Savukārt, ņemot vērā pirmstiesas procedūras mainīgo raksturu, pamatojums, kurš iekļauts lēmumā, ar ko noraidīta sūdzība, būs jāņem vērā, lai pārbaudītu nelabvēlīgā lēmuma tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 9. decembris, Komisija/*Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 55.–59. punkts).

30 Šajā lietā, tā kā 2022. gada 13. septembra lēmumā, ar ko noraidīta prasītāja sūdzība, ir tikai apstiprināts netiešais lēmums un 2022. gada 22. februāra lēmums, norādot motīvus, ar kuriem šie lēmumi pamatoti, jākonstatē, ka prasījumiem par atcelšanu, kuri izvirzīti attiecībā uz 2022. gada 13. septembra lēmumu, ar ko noraidīta prasītāja sūdzība, nav autonoma satura un ka tātad par tiem nav konkrēti jālemj. Tomēr, pārbaudot netiešā lēmuma un 2022. gada 22. februāra lēmuma tiesiskumu, jāņem vērā lēmumā, ar ko noraidīta sūdzība, ietvertais pamatojums.

31 Vispirmām kārtām jāaplūko pamati, ko prasītājs izvirzījis, pamatojot trešo prasījumu, kura mērķis ir panākt netiešā lēmuma atcelšanu.

Par netiešā lēmuma tiesiskumu

32 Savā 2022. gada 10. janvāra lūgumā prasītājs lūdza, pirmkārt, atzīt ziņojošās personas statusu un, otrkārt, sniegt ar to saistīto aizsardzību un palīdzību.

33 Prasītājs šī prasījuma pamatojumam izvirza trīs pamatus. Pirmajā pamatā prasītājs norāda, ka ir pārkāpti aizsardzības noteikumi, kas saistīti ar viņa kā ziņojošās personas statusu. Otrajā pamatā viņš norāda uz iekšējo noteikumu pārkāpumu, uz Parlamenta sniegtās šo noteikumu interpretācijas prettiesiskumu un uz minēto noteikumu neatbilstošo un nepietiekamo raksturu, pieņemot, ka tie jāinterpretē tādā veidā, kā ierosina Parlaments, – liedzot ADP saņemt minēto aizsardzību. Visbeidzot – trešajā pamatā prasītājs norāda uz konfidencialitātes pārkāpumu un viņa kā ziņojošās personas identitātes aizsardzības pārkāpumu.

– Par pirmo pamatu, kas balstīts uz noteikumu par aizsardzību, kura saistīta ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu, pārkāpumu

34 Prasītājs izvirza divas [pamata] daļas, no kurām pirmā balstīta uz lūguma iesniegšanu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu, lai panāktu, ka tiek atzīts viņa kā ziņojošās personas statuss un viņš šajā ziņā tiek aizsargāts, un otrā –uz to, ka Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā paredzētā procedūra attiecībā uz ziņojošai personai piešķirto aizsardzību ir noritējusi nelikumīgi un ka ir pārkāpts iekšējo noteikumu 3. pants.

1) Par lietas dalībnieku argumentiem par pirmā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka prasītājs ir iesniedzis lūgumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu, lai panāktu, ka viņam tiek atzīts ziņojošās personas statuss un viņš šajā ziņā tiek aizsargāts

35 Prasītājs apgalvo, ka 2022. gada 10. janvārī viņš saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu iesniedza ģenerāldirektoram lūgumu, ar kuru viņš lūdza atzīt viņam ziņojošās personas statusu un piešķirt no šī statusa izrietošo aizsardzību. Prasītājs sūdzējās, ka cieš no represijām no delegācijas vadības puses, jo viņš ir iesniedzis lūgumu sniegt palīdzību un aizsardzību pret attiecīgo deputāti. Turklāt viņš esot lūdzis Parlamenta palīdzību līguma pagarināšanas procedūrā.

36 Tajā pašā dienā viņam esot ticis norādīts, ka persona, kuras kompetencē ir viņa lūguma izskatīšana, ir ģenerālsekretāra kabineta loceklis C. Viņam esot piedāvāta atbrīvošana no amata; pret šo pasākumu viņš neesot iebildis. Tad 2022. gada 17. februārī viņam esot bijusi tikšanās ar C, bet nekāds lēmums attiecībā uz viņa lūgumu neesot ticis pieņemts. Viņš ne neesot saņēmis nevienu paziņojumu no IPDL – nedz attiecībā uz viņa kā ziņojošās personas statusu, nedz par to, ka ir sākta izmeklēšana par viņa apgalvojumiem par represijām. Tas viss apstiprinot viņa nostāju, ka Parlaments nav laikus atbildējis uz viņa lūgumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu.

37 Replikā prasītājs precizē, ka atbrīvošana no amata pasākums nebija pasākums, kas atbilstu iekšējo noteikumu 4. pantam, un ka tas radīja viņam kaitējumu saistībā ar viņa lūgumu pagarināt līgumu. Viņš nebūtu apstrīdējis šo pasākumu, jo, ja papildus tam būtu bijusi efektīva aizsardzība, viņam nebūtu bijis intereses to apstrīdēt. Tādējādi savā sūdzībā viņš uzsvēra, ka jautājums ir tikai par pasākumu, kas pieņemts pēc tam, kad viņš 2022. gada 10. janvārī iesniedza lūgumu sniegt palīdzību, ka šis lūgums esot pamatots viņa sūdzības par vardarbību izskatīšanu ietvaros un ka tas neizbeidzot aizsardzības pienākumus, kuri izriet no viņa kā ziņojošās personas statusa. Fakts, ka viņš 2022. gada 28. februārī sūdzējās, ka nav ticis aizsargāts pret galveno represīvo pasākumu, ko pret viņu pieņēma grupa – proti, viņa līguma nepagarināšanu – pierādot to, ka viņa kā ziņojošās personas statuss nav pienācīgi ņemts vērā.

38 Parlaments uzskata, ka prasītāja norādītajam nošķirumam starp, no vienas puses, aizsardzības pret represijām nodrošināšanu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu un, no otras puses, aizsardzības nodrošināšanu sakarā ar viņa kā ziņojošās personas statusu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu nevar piekrist.

39 Parlaments uzskata, ka prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgums jāuzskata par jaunu lūgumu sniegt palīdzību, kas attiecas uz iespējamām delegācijas vadības veiktām represijām. Iekšējās kārtības noteikumu 4. pantā minēto ziņojošo personu aizsardzības pasākumu pieņemšana ietilpstot Civildienesta noteikumu 24. panta piemērošanas jomā, kurā noteikts šīs iestādes vispārējais pienākums sniegt palīdzību un noteikta personāla ģenerāldirektora kompetence.

40 Tādējādi, kad ģenerāldirektors saņēma lūgumu sniegt palīdzību iespējamo represiju dēļ, kas esot notikušas saistībā ar ziņojumiem atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.a pantam, viņš, ņemot vērā iekšējo noteikumu 4. pantā paredzētos pasākumus, ar prasītāja piekrišanu pieņēma atbrīvošanas no amata pasākumu, lai aizsargātu prasītāju saistībā ar viņa kā ziņojošās personas statusu.

41 Visbeidzot – atbildēt uz prasītāja lūgumu sniegt aizsardzību tiešām esot ģenerāldirektora kompetencē, nevis tā ģenerālsekretāra biroja locekļa kompetencē, kurš ir atbildīgs par attiecībām ar *OLAF* un kura kompetencē ir vienīgi sniegt konsultācijas un palīdzību ziņošanas par smagiem pārkāpumiem jomā saskaņā ar iekšējo noteikumu 3. pantu. Turklāt minētais biroja loceklis esot sadarbojies ar ģenerāldirektora padomniekiem, lai atrastu labāko veidu, kā aizsargāt prasītāju viņa kā ziņojošās personas statusa dēļ.

42 Tādēļ Parlaments uzskata, ka uz 2022. gada 10. janvāra lūgumu sniegt aizsardzību saistībā ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu tika saņemta kompetentās institūcijas atbilde, – tādējādi netiešs noraidošs lēmums netika pieņemts.

43 Atbildē uz repliku Parlaments precizē, ka atbrīvošanas no amata pasākuma mērķis bija aizsargāt prasītāju no iespējamām delegācijas vadības represijām gan saistībā ar viņa ziņojumiem par finanšu pārkāpumiem atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.a pantam, gan saistībā ar viņa ziņojumiem par vardarbību.

44 Parlaments norāda, ka prasītājs nevar norādīt, ka viņš nezināja, ka atbrīvošanas no amata pasākums būs vienīgais pasākums, kas tiks pieņemts saistībā ar viņa kā ziņojošās personas statusu. Proti, viņš esot ticis informēts, ka šajā ziņā neesot paredzami nekādi citi aizsardzības pasākumi un ka viņa līguma pagarināšana pēc IPDL ierosmes nav iespējama. Turklāt, pieņemot,

ka tikai tad, kad viņam tika paziņots par lēmumu viņa līgumu nepagarināt, viņš uzzināja par atbrīvošanas no amata pasākuma nelabvēlīgo raksturu, viņš joprojām varēja apstrīdēt šo pasākumu Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā noteiktajā termiņā.

2) Par lietas dalībnieku argumentiem par pirmā pamata otro daļu, kas balstīta uz Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā paredzētās procedūras nelikumīgu norisi un uz iekšējo noteikumu 3. panta pārkāpumu

45 Ar šo otro daļu prasītājs norāda, ka Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā paredzētā procedūra attiecībā uz ziņojošai personai piešķirto aizsardzību ir noritējusi nelikumīgi un ka ir pārkāpts iekšējo noteikumu 3. pants.

46 Pirmkārt, prasītājs atsaucas uz to, ka Parlaments nav reaģējis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktu, kurā paredzēts, ka iestāde nedrīkst kaitēt ziņojošai personai. Viņš uzskata, ka ir izklāstījis cēloņsakarību starp viņa līguma nepagarināšanu un to, ka viņš bija ziņojis par finansiāli ļaunprātīgām darbībām un vardarbību.

47 Viņš pārmet Parlamentam, ka tas oficiāli nav atzinis viņa kā ziņojošās personas statusu, nav pagarinājis viņa līgumu un ir izpaudis viņa identitāti vairāk personām, nekā bija nepieciešams. Vienīgie aizsardzības pasākumi viņa sūdzības par vardarbību dēļ esot bijuši viņa atstādināšana un pēc tam atbrīvošana no amata. Savukārt Parlaments tā arī neesot atzinis viņam ziņojošās personas statusu un neesot atbilstoši un rūpīgi reaģējis pēc viņa sūdzības saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu izskatīšanas.

48 *OLAF* izmeklētāji turklāt norādīja, ka Parlaments joprojām nav sazinājies ar viņiem šajā jautājumā. Atbildi no personas, kas esot bijusi atbildīga par viņa lūguma analīzi šajā ziņā, viņš pirmo reizi esot saņēmis tikai 2022. gada 4. jūlijā. IPDL esot jāpierāda, ka tā ir ievērojusi ziņojošai personai piešķirto aizsardzību un ir paziņojusi ieinteresētajai personai par termiņu, kurā tās lūgums izskatāms atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punkta b) apakšpunktam, un tas šajā gadījumā nav noticis.

49 Otrkārt, prasītājs norāda, ka nav saņēmis nedz konsultācijas, nedz palīdzību pret viņu pieņemto represīvo pasākumu risināšanā, – tas ir pretrunā tam, kas paredzēts iekšējo noteikumu 3. pantā. Turklāt tas, ka jauns ADP tika pieņemts darbā pirms prasītāja līguma termiņa beigām, padarīja viņa līguma nepagarināšanu par nenovēršamu. Šīs prasības iesniegšanas dienā uz viņa lūgumu sniegt palīdzību nekāda atbilde nebija sniegta. Tādējādi esot pārkāpti iekšējo noteikumu 3. pantā un Civildienesta noteikumos paredzētie pienākumi.

50 Replikā prasītājs apgalvo, ka, lai gan ziņojošās personas statuss tiek atzīts automātiski, tiklīdz ir izpildīti Civildienesta noteikumos izvirzītie nosacījumi, Parlamentam esot vajadzējis vismaz apstiprināt šo ziņojošās personas statusu jau 2021. gada jūlijā un norādīt prasītājam to, vai un kādā veidā Parlaments paredz rīkoties saistībā ar viņa sūdzību, un sniegt viņam palīdzību šajā ziņā.

51 Pirmām kārtām, Parlaments apstrīd iebildumu, kas balstīts uz to, ka nav bijis reakcijas saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktu.

52 Šajā ziņā tas, pirmkārt, apstrīd jebkādu bezdarbību aizsardzības pasākumu pieņemšanā saistībā ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu. Parlaments precizē, ka tad, ja pārcelšanas pasākums tika pieņemts, lai aizsargātu prasītāju saistībā ar viņa lūgumu sniegt palīdzību attiecībā uz vardarbību, tad atbrīvošanas no amata pasākums tika pieņemts, lai aizsargātu prasītāju saistībā ar viņa kā

ziņojošās personas statusu. Prasītājs neesot apstrīdējis šo pasākumu Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā paredzētajā termiņā. Tādēļ iebildums, kas balstīts uz atbrīvošanas no amata pasākuma nelabvēlīgo raksturu, neesot pieņemams.

53 Katrā ziņā šis atbrīvošanas no amata pasākums esot pieņemts ar prasītāja piekrišanu. Pēdējais minētais nevar apgalvot, ka šis pasākums būtu traucējis pagarināt viņa līgumu, ņemot vērā to, ka iespējamu pagarināšanu varēja lūgt tikai viņa grupas deputāti, par kuriem viņš bija norādījis, ka ar viņiem vairs nevēlas strādāt.

54 Otrkārt, attiecībā uz prasītāja kā ziņojošās personas statusa iespējamo neatzīšanu Parlaments vispirms apgalvo, ka nevar prasīt, lai administrācija formāli atzītu šo statusu, bet ka ieinteresētā persona to iegūst, tiklīdz ir izpildīti Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punktā izvirzītie nosacījumi.

55 Šajā lietā, kā norāda Parlaments, prasītājs esot ieguvis ziņojošās personas statusu brīdī, kad Parlamenta administrācija vai *OLAF* konstatēja, ka tiem ir kļuvuši zināmi Civildienesta noteikumu 22.a pantā minētie fakti. Parlamenta administrācija pret prasītāju tiešām esot izturējusies kā pret ziņojošo personu, un viņš šajā ziņā esot saņēmis aizsardzību.

56 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka prasītājs ar *OLAF* ir sazinājies jau 2021. gada augustā, kad ģenerāldirektora padomnieki veica viņa 2021. gada 12. jūlija lūgumā sniegto dokumentu, kuros ietverti ziņojumi par finanšu pārkāpumiem, pārbaudi. Šādos apstākļos Parlaments uzskata, ka Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punkta b) apakšpunkts, kurā paredzēts, ka iestādei, kurai ziņojošā persona ir ziņojusi par iespējamām nelikumīgām darbībām, jānosaka termiņš, kādā jāierosina lieta – tas ir noteikts kā pienākums –, un 60 dienu termiņā jāinformē par to ziņojošā persona, vairs neesot piemērojams.

57 Otrām kārtām, Parlaments apstrīd, ka būtu pārkāpis iekšējo noteikumu 3. pantu par Parlamenta pienākumu sniegt konsultācijas un palīdzību. Tieši šādi ģenerālsekretāra biroja loceklis esot atbildējis prasītājam 2022. gada 11. janvārī un pēc tam apspriedis ar viņu paredzamās iespējas prasītāju aizsargāt saistībā ar viņa kā ziņojošās personas statusu. Turpinot – 2022. gada 17. februārī minētais biroja loceklis esot viņam norādījis, ka nav paredzams neviens cits aizsardzības pasākums kā vien atbrīvošana no amata un ka viņa līguma pagarināšana nav aizsardzības pasākums, kas būtu paredzams saistībā ar šo statusu.

58 Atbildē uz repliku Parlaments konstatē, ka no iekšējo noteikumu 6. panta 2. punkta izriet, ka administrācijai divu mēnešu termiņā jāinformē ziņojošās personas par to, kādā veidā tā paredz rīkoties saistībā ar šo personu lūgumiem sniegt palīdzību. Tomēr Parlaments vērš uzmanību uz to, ka administrācija ir izpildījusi 2022. gada 10. janvāra lūgumu sniegt palīdzību, pieņemot atbrīvošanas no amata pasākumu.

59 Ar šo pamatu, kura abas daļas jāizskata kopā, prasītājs būtībā izvirza trīs atsevišķus iebildumus, no kuriem pirmais ir balstīts uz viņa kā ziņojošās personas statusa formālas atzīšanas neesamību, otrais – uz viņa neinformēšanu par rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem, un trešais – uz Parlamenta šajā ziņā pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamību.

60 Iesākumā jāpārbauda dažu pielikumu pieņemamība, jo Parlaments to apstrīd.

3) Par dažu pielikumu pieņemamību

i) Par C.6. un C.7. pielikuma pieņemamību

61 Prasītājs replikas C.7. pielikumā iesniedza tikšanās, kas viņam ar ģenerāldirektoru notika 2023. gada 15. februārī, ierakstu, no kura izrietot, pirmkārt, ka nav sākta izmeklēšana par viņa kā ziņojošās personas ziņojumu izskatīšanu, otrkārt, ka pārcelšanas pasākums, kas nebija pietiekams, lai aizsargātu prasītāju, ir aizstāts ar atbrīvošanas no amata pasākumu, un, treškārt, ka ģenerāldirektors nekad nav uzskatījis, ka viņa kompetencē būtu aizsardzība, kāda ir piešķirama prasītājam pēc varbūtējām represīvām darbībām.

62 Šīs sanāksmes rakstveida ziņojums tika iesniegts replikas C.6. pielikumā.

63 Parlaments norāda, ka C.6. un C.7. pielikums ir iegūti nelikumīgi. Tādēļ tas lūdz izņemt tos no lietas materiāliem.

64 Jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru nav tiesību normas, kura skaidri aizliegtu ņemt vērā nelikumīgi iegūtus pierādījumus. Šajās situācijās, veicot aizsargājamo interešu izsvēršanu, jānovērtē, vai tādi īpaši apstākļi kā dokumenta iesniegšanas izšķirošais raksturs, lai nodrošinātu apstrīdētā tiesību akta pieņemšanas procedūras likumības kontroli, attaisno dokumenta neizņemšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 12. maijs, *Dalli*/Komisija, T-562/12, EU:T:2015:270, 47. un 48. punkts un tajos minētā judikatūra).

65 C.6. un C.7. pielikums attiecas uz sanāksmi, kas notika 2023. gada februārī, proti, pēc prasības celšanas 2022. gada 22. decembrī. Tos nav nepieciešams saglabāt lietas materiālos, jo, pirmkārt, prasītājs nav norādījis nevienu īpašu apstākli šī sprieduma 64. punktā minētās judikatūras nozīmē un, otrkārt, to saturam – kurš attiecas uz faktiem, kas iestājušies pēc prasības celšanas, – nav izšķirošas nozīmes viņa izvirzīto iebildumu izskatīšanā.

ii) Par E.1. pielikuma un tam pievienotās vēstules pieņemamību

66 2023. gada 5. decembrī prasītājs E.1. pielikumā iesniedza izvilkumus no administratīvās izmeklēšanas ziņojuma, ko 2022. gada 17. jūnijā pieņēma padomdevēja komiteja sūdzību par Parlamenta deputātu vardarbību izskatīšanai; tiem pievienota vēstule, kurā izklāstīti viņa apsvērumi.

67 Parlaments norāda, ka E.1. pielikums ir nepieņemams, jo iesniegts novēloti. Viņš arī norāda, ka šis pielikums ir iegūts nelikumīgā veidā.

68 Pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 85. panta 1. un 2. punktu:

“1. Pierādījumus un piedāvātos pierādījumus iesniedz pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā.

2. Replikas rakstā un atbildes rakstā uz repliku puses savas argumentācijas atbalstam var sniegt papildu pierādījumus vai izteikt pierādījumu piedāvājumus ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota.”

69 Šajā lietā E.1. pielikuma novēlotajā iesniegšanā nevar tikt vainots prasītājs, jo, kā izriet no tiesas sēdes, jautājums ir par dokumentu, ko prasītājs ieguvis citos veidos pēc tam, kad bija veltīgi lūdzis to Parlamentam. Otrkārt, no šī sprieduma 64. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka nedz dokumenta iespējamais konfidenciālais raksturs, nedz arī fakts, ka tas varētu būt iegūts nelikumīgi, neliek izņemt šo dokumentu no lietas materiāliem.

70 Tomēr E.1. pielikumu un tam pievienoto vēstuli nav nepieciešams saglabāt lietas materiālos, jo to saturam nav izšķirošas nozīmes prasītāja izvirzīto iebildumu izskatīšanā. Proti, 2022. gada 17. jūnija administratīvās izmeklēšanas ziņojums attiecas uz prasītāja sūdzības par vardarbību izskatīšanu, savukārt šī prasība attiecas uz attieksmi pret viņa ziņojošās personas statusu.

iii) Par F.1. un F.2. pielikuma pieņemamību

71 2023. gada 19. decembra atbildes uz Vispārējās tiesas 2023. gada 27. novembra jautājumiem F.1. pielikumā prasītājs iesniedza ar 2023. gada novembri un decembri datētu saraksti starp Personāla ģenerāldirektorātu un citiem ADP, kuri bija iesnieguši lūgumu sniegt palīdzību. F.2. pielikumā viņš iesniedza iekšējos noteikumus par Civildienesta noteikumu 22.b panta īstenošanu, kurus Parlaments ir pieņēmis 2023. gada 20. novembrī.

72 Tiesas sēdē Parlaments norādīja, ka F.1. un F.2. pielikums ir nepieņemami, jo tie tika iesniegti, atbildot uz Vispārējās tiesas procesa organizatorisko pasākumu, kas attiecas uz citu jautājumu.

73 Atbilstoši Reglamenta 89. panta 1. punktam procesa organizatorisko pasākumu mērķis ir nodrošināt, lai lietu sagatavošana iztiesāšanai, tiesvedības norise un strīdu atrisināšana notiktu vislabākajos apstākļos.

74 No Reglamenta 88. panta teksta paša izriet, ka lēmums uzdot lietas dalībniekiem jautājumus ietilpst Vispārējās tiesas rīcības brīvībā un ka Vispārējā tiesa joprojām var suverēni izvērtēt, cik liela vērtība jāpiešķir dažādiem tai sniegtajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 31. janvāris, *Universal Protein Supplements/EUIPO*, C-485/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:72, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Šajā lietā, lai gan Vispārējā tiesa to iesniegšanu formāli nebija pieprasījusi, F.1. un F.2. pielikumi ilustrē prasītāja atbildi uz Vispārējās tiesas jautājumu Nr. 3, kas uzdots saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem un ar ko Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus iesniegt iespējamos apsvērumus par to, kādas sekas izskatāmajā lietā var secināt no 2023. gada 15. novembra sprieduma PL/Komisija (T-790/21, EU:T:2023:724). Tādēļ F.1. un F.2. pielikuma – kuri pievienoti, papildinot atbildes uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, – iesniegšanu var uzskatīt par pamatotu, tādējādi šie pielikumi ir uzskatāmi par pieņemamiem.

4) Par prasītāja kā ziņojošās personas statusa formālas atzīšanas neesamību

76 Prasītājs pārmet Parlamentam, ka tas neesot formāli atzinis viņa kā ziņojošās personas statusu.

77 Jāatgādina, ka atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.a panta 1.–3. punktam, kas pēc analoģijas ir piemērojami ADP saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 127. pantu:

“1. Ierēdnim, kuram savu pienākumu veikšanas laikā vai saistībā ar to kļūst zināmi fakti, kas rada aizdomas par iespējamu nelikumīgu darbību, tostarp krāpšanu vai korupciju, [kas rada] kaitējumu

Savienības interesēm, vai par rīcību, kas saistīta ar profesionālo pienākumu veikšanu, kas varētu būt saistīti ar Savienības ierēdņu pienākumu [būtisku] nepildīšanu, nekavējoties jāinformē vai nu savs tiešais priekšnieks vai ģenerāldirektors vai, ja ierēdnis uzskata par lietderīgu, ģenerālsekretārs, vai personas līdzvērtīgā amatā, vai tieši Eiropas Biroj[s] krāpšanas apkarošanai [(*OLAF*)].

Pirmajā apakšpunktā [pirmajā daļā] minēto informāciju sniedz rakstiski.

Šo punktu piemēro arī gadījumā, ja iestādes loceklis vai cita persona, kura ir iestādes dienestā vai veic darbu iestādes labā, būtiski pārkāpj līdzīgus pienākumus.

2. Ikviens ierēdnis, kurš saņem 1. punktā minēto informāciju, nekavējoties nosūta *OLAF* pierādījumus, kuri tam ir zināmi un kas rada aizdomas par 1. punktā minētajiem pārkāpumiem.

3. Iestādē pret ierēdni nedrīkst rasties aizspriedums, ka tas ir paziņojis [Iestāde nedrīkst kaitēt ierēdnim, kas ir paziņojis] 1. un 2. punktā minēto informāciju, ja vien viņš rīkojies pamatoti un godīgi [ja vien viņš ir rīkojies labticīgi]."

78 Tādējādi no Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punkta pirmās daļas, kas pēc analoģijas ir piemērojama ADP saskaņā ar Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 127. pantu, izriet, ka minētais punkts attiecas uz ierēdni, kuram ir zināmi fakti, "kas rada aizdomas" par iespējamu prettiesisku darbību vai ierēdņu pienākumu būtisku neizpildi.

79 Šis nosacījums ir izpildīts, ja attiecīgais ierēdnis paziņo konkrētus faktus, kuri ir patiesi vai vismaz ticami un kuru pirmais novērtējums var likt viņam pamatoti pieņemt, ka pastāv prettiesiska darbība vai pienākumu būtiska neizpilde (skat. spriedumu, 2021. gada 20. oktobris, ZU/Komisija, T-671/18 un T-140/19, nav publicēts, EU:T:2021:715, 267. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 No tā izriet, ka [informācijas] izpaušanai jāattiecas uz konkrētiem faktiem. Turklāt vārdu "rada aizdomas" lietojums un Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktā izvirzītais nosacījums, ka ierēdnim, kas ir ziņojošā persona, ir jārīkojas "pamatoti un godīgi [labticīgi]" – proti, saskaņā ar šīs tiesību normas spāņu, angļu, holandiešu un portugāļu valodas versijām, ir jāspēj "godīgi un pamatoti" uzskatīt, ka viņa ziņojumi ir "būtībā pamatoti" –, ietver pienākumu pirms jebkādas [informācijas] izpaušanas veikt tādu minimālo novērtējumu, kas viņu pamatoti pārliecinātu par attiecīgo faktisko apstākļu atbilstību, ņemot vērā varbūtējo pārkāpumu vai pienākumu būtisku neizpildi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. janvāris, *Nijs*/Revīzijas palāta, F-77/09, EU:F:2011:2, 65. punkts).

81 No tā izriet, ka Parlamentam nebija jāpieņem lēmums, ar kuru tas atzīst, ka prasītājs ir saņēmis ziņojošās personas statusu. Proti, Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktā paredzētā aizsardzība bez jebkādām formalitātēm ierēdņiem, kuri ir snieguši informāciju par faktiem, kas rada aizdomas par prettiesiskas darbības esamību, tiek piešķirta, pamatojoties vienīgi uz minētās informācijas sniegšanas faktu (spriedums, 2014. gada 12. decembris, AN/Komisija, T-512/13 P, EU:T:2014:1073, 31. punkts).

82 Šajā lietā, kā Parlaments atzina tiesas sēdē, prasītājs ieguva ziņojošās personas statusu brīdī, kad administrācija rakstveidā uzzināja par Civildienesta noteikumu 22.a pantā minētajiem faktiem, par kuriem prasītājs turklāt bija paziņojis *OLAF*, proti, 2021. gada 23. augustā (skat. šī sprieduma 6. punktu) vai, vēlākais, 2021. gada 3. septembrī, kad *OLAF* Parlamentam norādīja uz to, ka prasītājs to ir informējis par Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punktā minētajiem pārkāpumiem.

83 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājs nevar pamatoti norādīt, ka viņa 2022. gada 10. janvāra lūgums ir ticis netieši noraidīts, ciktāl tā mērķis bija panākt, ka tiek atzīts viņa kā ziņojošās personas statuss, jo Parlamentam nebija jāpieņem tiesību akts, ar kuru prasītājam tiktu piešķirts vai atteikts piešķirt minēto statusu. Tādēļ, ciktāl prasījumi atcelt netiešo lēmumu, ciktāl ar to ir noraidīts prasītāja 2022. gada 10. marta lūgums atzīt viņa kā ziņojošās personas statusu, attiecas uz aktu, kas nav ticis pieņemts, jānoraida kā nepieņemami.

84 Šis konstatējums neskar Parlamenta nepieciešamību ievērot tiesības, kas izriet no prasītāja kā ziņojošās personas statusa, kuras ir aplūkotas turpmāk.

5) Par prasītāja neinformēšanu par rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem

85 Prasītājs apgalvo, ka IPDL būtu jāpierāda, ka tā ir paziņojusi par termiņu, kurā izskatāms viņa lūgums atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punkta b) apakšpunktam, – tas šajā gadījumā nav noticis. Viņš arī apgalvo, ka Parlaments neesot atbilstoši un rūpīgi reaģējis pēc viņa sūdzības saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu izskatīšanas. Replikā prasītājs, balstoties uz iekšējo noteikumu 5. panta 3. punktu, apgalvo, ka Parlamentam bija jānorāda viņam tas, vai un kādā veidā Parlaments paredz rīkoties saistībā ar viņa sūdzību.

86 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punktu, kas pēc analoģijas ir piemērojams ADP saskaņā ar PDNK 127. pantu:

"Pret ierēdni [Ierēdnim], kurš, kā definēts 22.a pantā, nodod [izpauž] informāciju Komisijas priekšsēdētājam, Revīzijas palātas priekšsēdētājam vai Padomes priekšsēdētājam, vai Eiropas Parlamenta priekšsēdētājam, vai Eiropas Ombudam, iestādē, kurā ierēdnis strādā, nedrīkst rasties aizspriedums [iestāde, kurā ierēdnis strādā, nedrīkst kaitēt], ja tiek ievēroti abi šie nosacījumi:

a) ierēdnis godīgi un pamatoti tic [ierēdnis labticīgi uzskata], ka atklātā informācija un [visi] tajā ietvertie pieņēmumi [apgalvojumi] būtībā ir patiesi [pamatoti]; un

b) ierēdnis iepriekš ir atklājis šo pašu informāciju *OLAF* vai savai iestādei, un *OLAF* vai šai iestādei devis Biroja noteiktu laiku attiecīgi rīkoties [devis [*OLAF*] paredzētu termiņu lietas ierosināšanai, kas ir noteikta kā pienākums], ņemot vērā gadījuma [lietas] sarežģītību. Ierēdni pienācīgi informē par šo laika posmu [termiņu] 60 dienu laikā."

87 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punkta pirmās un otrās daļas tekstu ierēdnim, "kuram kļūst zināmi fakti, kas rada aizdomas" par iespējamu prettiesisku darbību, kura rada kaitējumu Savienības interesēm, vai par rīcību, kas saistīta ar tādu profesionālo pienākumu veikšanu, kuri varētu būt saistīti ar būtisku Savienības ierēdņu pienākumu nepildīšanu, nekavējoties rakstveidā jāinformē "vai nu savs tiešais priekšnieks, vai ģenerāldirektors, vai, ja ierēdnis uzskata par lietderīgu, ģenerālsekretārs, vai personas līdzvērtīgā amatā, vai tieši [*OLAF*]". Ja iestāde vai *OLAF* nerīkojas, pēc zināma termiņa beigām ierēdnis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punktu var nosūtīt informāciju Komisijas priekšsēdētājam, Revīzijas palātai, Padomei vai Parlamentam, vai arī ombudam (spriedums, 2012. gada 5. decembris, Z/Tiesa, F-88/09 un F-48/10, EU:F:2012:171, 250. punkts).

88 Turklāt Civildienesta noteikumu 22.c pantā, kas arī pēc analoģijas ir piemērojams ADP saskaņā ar PDNK 127. pantu, paredzēts:

"Saskaņā ar 24. un 90. pantu katra iestāde paredz procedūru ierēdņu sūdzību izskatīšanai par to, kāda attieksme pret viņiem tika izrādīta pēc tam, kad viņi izpildīja savas saistības saskaņā ar 22.a vai 22.b pantu, vai šo saistību izpildes rezultātā. Attiecīgā iestāde nodrošina, ka šādas sūdzības izskata konfidenciāli un, ja to nosaka apstākļi, pirms 90. pantā noteikto termiņu beigām.

Katras iestādes iecēlējinstitūcija paredz iekšējus noteikumus *inter alia* par:

– informācijas sniegšanu 22.a panta 1. punktā vai 22.b pantā minētajiem ierēdņiem, par to, kā tiek izskatīti jautājumi, par kuriem viņi ziņojuši,

– minēto ierēdņu likumīgo interešu un privātuma aizsardzību, un

– šā panta pirmajā daļā minēto sūdzību izskatīšanas procedūru."

89 Īstenojot Civildienesta noteikumu 22.c pantu, iekšējo noteikumu 5. pantā "Tiesības uz informāciju" paredzēts:

"1. Tiešais priekšnieks apstiprina ziņojošās personas sniegto ziņojumu saņemšanu 5 darba dienu laikā kopš to saņemšanas.

2. Atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.b pantam ziņojošā persona tiek informēta 60 dienu laikā pēc tam, kad ir beidzies termiņš, kurš nepieciešams lietas ierosināšanai, kas ir noteikta kā pienākums. Viņu pēc iespējas drīzāk informē par jebkādu vēršanos *OLAF*.

3. Beidzoties nepieciešamajam administrācijas noteiktajam termiņam, ziņojošo personu atbilstošā veidā un ņemot vērā lietas apstākļus un trešo personu tiesību ievērošanu, informē par iestādes rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem, it īpaši par veikto izmeklēšanu secinājumiem un/vai paredzēto vai ierosināto lietu veidu."

90 Šajā lietā, kā norādīts šī sprieduma 82. punktā, Parlaments uzskata, ka informāciju par konkrētiem faktiem judikatūras izpratnē un saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu tas ir saņēmis 2021. gada 23. augustā vai, vēlākais, 2021. gada 3. septembrī.

91 Katrā ziņā, lai kāds arī nebūtu izvēlētais datums, nedz no lietas materiāliem, nedz no tiesas sēdes neizriet, ka Parlaments būtu apstiprinājis prasītāja sniegto ziņojumu saņemšanu 5 darba dienu laikā, ka tas 60 dienu laikā būtu informējis prasītāju par termiņu, kāds nepieciešams lietas ierosināšanai, kas ir noteikta kā pienākums, nedz arī, ka tas būtu informējis prasītāju par iestādes rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem, kā paredzēts šī sprieduma 89. punktā citētā iekšējo noteikumu 5. panta 1., 2. un 3. punktā.

92 Parlaments uzskata, ka šie noteikumi bija "zaudējuši spēku", tiklīdz prasītājs bija ziņojis *OLAF* par finanšu pārkāpumiem, tieši vēršoties tajā.

93 Nedz no Civildienesta noteikumu 22.a–22.c panta, nedz no iekšējo noteikumu 5. panta neizriet, ka Parlamenta pienākums informēt beigtu pastāvēt, ja ziņojošā persona ir vienlaikus vērsusies *OLAF*.

94 Turpretim Civildienesta noteikumu 22.a panta 1. punktā ir paredzēts, ka ierēdnis vai darbinieks, kuram ir zināmi fakti, kas rada aizdomas par iespējamu prettiesisku darbību, kura rada kaitējumu Savienības finanšu interesēm, par to nekavējoties informē vai nu savu tiešo priekšnieku, vai ģenerāldirektoru, vai – ja uzskata to par lietderīgu – ģenerālsekretāru, vai personas līdzvērtīgā amatā, vai tieši *OLAF*. Tātad ziņojošā persona, kuras rīcībā ir informācija, uz kuru attiecas minētā tiesību norma, var tieši informēt par to *OLAF*, ja ziņojošā persona uzskata to par lietderīgu, un tas neizraisa mazāku aizsardzību vai citāda tiesiskā režīma piemērošanu.

95 To apstiprina fakts – kā izriet no Civildienesta noteikumu 22.a panta 2. punkta –, ka tad, ja ziņojošā persona tai zināmo informāciju pati tieši nenodod *OLAF*, ierēdnim, kurš saņem šīs normas 1. punktā minēto informāciju, nekavējoties jānosūta *OLAF* visi viņam zināmie pierādījumi, kas rada aizdomas par 1. punktā minēto pārkāpumu esamību.

96 Turklāt no Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punkta izriet, ka Civildienesta noteikumu 22.a pantā minētā informācija ierēdnim vai darbiniekam, kura rīcībā ir šāda informācija, iepriekš jāpaziņo *OLAF* vai savai iestādei, lai viņš varētu saņemt aizsardzību pret iespējamām represijām. Civildienesta noteikumu 22.b panta 1. punkta b) apakšpunktā ir arī paredzēts, ka ierēdnis vai darbinieks tiek pienācīgi informēts par termiņu, kādu *OLAF* vai iestāde ir pieprasījusi lietas ierosināšanai, kura noteikta kā pienākums.

97 Protams, kā apgalvo Parlaments, no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 883/2013 (2013. gada 11. septembris) par izmeklēšanu, ko veic [*OLAF*], un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1073/1999 un Padomes Regulu (Euratom) Nr. 1074/1999 (OV 2013, L 248, 1. lpp.) 5. panta 3. punkta izriet:

> "Kamēr [*OLAF*] ģenerāldirektors apsver iespēju sākt vai nesākt iekšēju izmeklēšanu, ja ir saņemts 2. punktā minētais pieprasījums, un/vai kamēr [*OLAF*] veic iekšēju izmeklēšanu, attiecīgās iestādes, struktūras, biroji vai aģentūras nesāk vienlaikus izmeklēt tos pašus faktus, ja vien tās ar [*OLAF*] nav vienojušās citādi."

98 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 883/2013 5. panta 4. punkta otro daļu, ja kāds ierēdnis, cits darbinieks, iestādes vai struktūras loceklis, biroja vai aģentūras vadītājs vai personāla loceklis, rīkojoties saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu, [*OLAF*] sniedz informāciju, kas saistīta ar aizdomām par krāpšanu vai pārkāpumu, [*OLAF*] minēto personu informē par to, vai saistībā ar konkrētajiem faktiem ir nolemts sākt vai nesākt izmeklēšanu.

99 Parlaments no tā secina, ka, tiklīdz bija notikusi vēršanās *OLAF*, šim birojam bija jānorāda prasītājam, kādā termiņā tas ierosinās lietu – tas ir noteikts kā pienākums.

100 Tomēr neatkarīgi no *OLAF* informēšanas pienākumiem attiecībā pret prasītāju, arī Parlamentam – kas ir kompetentā iestāde, kurai jānodrošina to šīs iestādes darbinieku aizsardzība, kas atbilstoši Civildienesta noteikumu 22.a un 22.b pantam ir ziņojuši par smagiem pārkāpumiem –, tiklīdz tam tika darīti zināmi Civildienesta noteikumu 22.a pantā minētie fakti, pirmkārt, bija jāapstiprina šī ziņojuma saņemšana un, otrkārt, 60 dienu laikā jāinformē prasītājs par termiņu, kāds nepieciešams lietas ierosināšanai, kas ir noteikta kā pienākums, kā paredzēts iekšējo noteikumu 5. panta 1. un 2. punktā.

101 Protams, atbilstoši Regulai Nr. 883/2013 no brīža, kad Parlaments 2021. gada 23. augustā vai, vēlākais, 2021. gada 3. septembrī tika informēts par to, ka prasītājs ir tieši vērsies *OLAF* (skat. šī sprieduma 6. un 82. punktu), Parlaments nevarēja vienlaikus veikt izmeklēšanu par tiem pašiem

faktiem. Tomēr Parlamentam esot vajadzējis informēt prasītāju gan atbilstoši savam rūpības pienākumam, gan saskaņā ar iekšējo noteikumu 5. panta 3. punktu, no kura izriet, ka Parlamentam ir jāinformē ziņojošā persona par iestādes rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem.

102 Ņemot vērā iepriekš minēto, Parlaments ir pārkāpis savu iekšējo noteikumu 5. pantu.

6) Par saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamību

103 Ar šo iebildumu prasītājs būtībā pārmet Parlamentam, ka tas, vienīgi atbrīvodams viņu no amata, nav veicis pietiekamus aizsardzības pasākumus, kas izriet no viņa kā ziņojošās personas statusa.

i) Par pienākumu pierādīt aizsardzības pasākumu pietiekamo raksturu

104 Prasītājs norāda, ka tieši Parlamentam ir pienākums pierādīt, ka ir īstenoti nepieciešamie aizsardzības pasākumi, lai prasītāju aizsargātu ziņojošās personas statusā.

105 Tādēļ iesākumā jānosaka, kuram lietas dalībniekam ir noteikts pienākums pierādīt aizsardzības pasākumu pietiekamo raksturu šajā lietā.

106 Prasītājs atsaucas uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/1937 (2019. gada 23. oktobris) par to personu aizsardzību, kuras ziņo par Savienības tiesību aktu pārkāpumiem (OV 2019, L 305, 17. lpp.). Šīs direktīvas mērķis ir stiprināt Savienības tiesību aktu un politiku izpildi konkrētās jomās, nosakot kopīgus minimālos standartus, kas paredz augstu aizsardzības līmeni personām, kuras ziņo par Savienības tiesību aktu pārkāpumiem.

107 Direktīvas 2019/1937 21. panta "Pasākumi aizsardzībai pret represijām" 5. punktā paredzēts:

"Tiesā vai citas iestādes procesā par ziņojošai personai nodarīto kaitējumu un ar nosacījumu, ka minētā persona pierāda, ka tā ir ziņojusi vai publiskojusi informāciju un tai ir nodarīts kaitējums, pieņem, ka nodarītais kaitējums ir represija par ziņojumu vai informācijas publiskošanu. Šādos gadījumos personai, kas īstenojusi kaitējošo pasākumu, jāpierāda, ka minētais pasākums bijis balstīts uz pienācīgi pamatotiem iemesliem."

108 Direktīvas 2019/1937 93. apsvērumā šīs normas jēga izklāstīta šādi:

"Represijas, visticamāk, tiks pamatotas ar citiem iemesliem, nevis ziņošanu, un ziņojošai personai var būt ļoti grūti pierādīt saikni starp ziņošanu un represijām, savukārt represiju īstenotājiem var būt lielāka vara un resursi, lai dokumentētu veiktās darbības un to pamatojumu. Tāpēc, ja ziņojošā persona *prima facie* pierāda, ka tā ir ziņojusi par pārkāpumiem vai publiskojusi informāciju saskaņā ar šo direktīvu un tāpēc tai ir nodarīts kaitējums, pierādīšanas pienākumam būtu jāpāriet uz personu, kura veica represīvo darbību un kurai tādā gadījumā būtu jāprasa pierādīt, ka īstenotā darbība nekādā veidā nav saistīta ar ziņošanu vai informācijas publiskošanu."

109 Protams, Direktīva 2019/1937 ir adresēta dalībvalstīm un tādējādi nav saistoša Savienības iestādēm.

110 Tomēr saskaņā ar judikatūru tas, ka direktīva tādējādi nav saistoša iestādēm, nevar izslēgt iespēju, ka dažos īpašos gadījumos tā var būt netieši saistoša iestādēm to attiecībās ar saviem ierēdņiem un darbiniekiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 8. novembris, Komisija/*Strack*, T-268/11 P, EU:T:2012:588, 42.–44. punkts un tajos minētā judikatūra).

111 Situācijā, kad – kā šajā lietā – Parlamentam jāīsteno Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā paredzētās normas, kuru mērķis it īpaši ir nodrošināt ziņojošām personām aizsardzību pret iespējamiem represīvajiem pasākumiem, Parlaments nevar paredzēt noteikumus, kas ir mazāk aizsargājoši par tiem, kādus šajā ziņā ir īpaši pieņēmis Savienības likumdevējs attiecībā uz ziņojošo personu aizsardzību no dalībvalstu puses.

112 Šajā lietā prasītājs raksturoja izolētības situāciju un diskreditēšanas sajūtu darbā, jo viņam netika sniegta atgriezeniskā saite par viņam uzticēto uzdevumu un netika ņemts vērā viņa darba rezultāts. Visbeidzot – prasītājs iesniedza 2022. gada 7. janvāra elektroniskā pasta vēstuli, no kuras izriet, ka vēl pirms atbrīvošanas no amata pasākuma un vēl pirms viņa līguma beigām iepriekš viņam uzticēto uzdevumu veikšanai par ADP jau bija nolīgta cita persona.

113 Turklāt vairāk nekā divus gadus pēc prasītāja ziņotajiem faktiem viņa ziņojumi par delegācijas vadības pieņemtajām iespējamām represijām joprojām tiek izskatīti, tādējādi Parlaments nevarēja izteikties par šo jautājumu tiesas sēdē.

114 Bez tam no notikumu apraksta, ko prasītājs ir sniedzis 2022. gada 10. janvāra lūguma sniegt palīdzību pielikumā, konkrēti izriet, ka pēc tam, kad viņš bija nodots delegācijas priekšsēdētāja pakļautībā, delegācijas priekšsēdētājs atbildēja uz viņa elektroniskā pasta vēstulēm strupi, ne reizi neinteresējoties par viņa stāvokli pēc piedzīvotās vardarbības.

115 Šādos apstākļos prasītājs ticami apgalvo, ka viņam kaitējumu nodarījusi ne tikai attiecīgā deputāte, bet arī delegācijas priekšsēdētājs.

116 Tādā situācijā, kāda ir šajā lietā, kad prasītājs sniedz ticamus netiešos pierādījumus, saskaņā ar kuriem viņam ir nodarīts kaitējums pārcelšanas pasākuma pieņemšanas rezultātā, un kad viņa ziņojumi par delegācijas vadības pieņemtām iespējamām represijām turklāt joprojām tiek izskatīti, Parlamentam ir jāpierāda, ka tas ir izpildījis pienākumu aizsargāt ziņojošo personu, šajā ziņā pieņemdams pietiekamus pasākumus.

ii) Par aizsardzības pasākumu pietiekamo raksturu

117 Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktā, kura formulējums atgādināts šī sprieduma 77. punktā, paredzēts noteikums, ka ierēdnim, kurš informējis savus priekšniekus par faktiem, kas viņam kļuvuši zināmi savu pienākumu veikšanas laikā vai saistībā ar tiem un kas rada aizdomas vai nu par iespējamu prettiesisku darbību, vai arī par rīcību, kas saistīta ar viņa pienākumu veikšanu, kuri var būt saistīti ar būtisku Savienības ierēdņu pienākumu nepildīšanu, iestāde nedrīkst kaitēt.

– Par atbrīvošanas no amata pasākumu

118 Šajā lietā Parlaments ir pieņēmis divus aizsardzības pasākumus. Pirmais pasākums – proti, pārcelšanas pasākums – tika pieņemts tieši pēc prasītāja sūdzības par vardarbību, kā arī tai pievienotā lūguma sniegt palīdzību. 2021. gada 12. jūlija lūgumā prasītājs apgalvo, ka viņam ir nepieciešama tūlītēja aizsardzība un ka viņš vairs nevar strādāt pie attiecīgās deputātes. Otrais

pasākums – proti, atbrīvošanas no amata pasākums – tika pieņemts pēc viņa 2022. gada 10. janvāra sūdzības, kurā viņš ziņoja par represijām, kādas delegācijas vadība pret viņu vērsusi pēc viņa ziņojumiem. Pēdējā minētajā sūdzībā prasītājs lūdza izbeigt viņa darbu delegācijā un iecelt viņu citā amatā.

119 Tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, Parlaments, 2022. gada 13. janvārī pieņemdams atbrīvošanas no amata pasākumu, tiešām pieņēma aizsardzības pasākumu, kura mērķis bija reaģēt uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu.

120 Tomēr jānosaka, vai šis pasākums bija pietiekams aizsardzības pasākums, lai aizsargātu prasītāju ziņojošās personas statusā.

121 Proti, ir jāsaprot prasītāja argumenti, jo to mērķis nav apstrīdēt pašu atbrīvošanas no amata pasākumu. Tādējādi Parlamenta argumenti, ar kuriem tiek apgalvots, ka šis pasākums ir kļuvis galīgs, jo šim nolūkam paredzētajos termiņos par to nav iesniegta sūdzība, jānoraida kā neefektīvi (skat. šī sprieduma 52. punktu).

122 Lai novērtētu, vai atbrīvošanas no amata pasākums bija pietiekams aizsardzības pasākums, jāatgādina, ka tā apstākļus raksturoja šādi elementi.

123 Pirmkārt, Parlaments neapstrīd nedz to, ka, brīdī, kad prasītājs iesniedza lūgumu pagarināt viņa ADP līgumu, prasītājs bija nosūtījis informāciju saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 1.–2. punktu, nedz arī to, ka prasītājs bija rīkojies labticīgi, tādējādi viņš tikai tādēļ vien saņēma ziņojošās personas statusu un aizsardzību pret iespējamiem represīvajiem pasākumiem šajā ziņā (skat. šī sprieduma 55. un 82. punktu).

124 Otrkārt, Parlaments tiesas sēdes laikā norādīja, ka prasītāja ziņojumi par delegācijas vadības pieņemtajām iespējamām represijām joprojām tiek izskatīti.

125 Treškārt, prasītājs ieņēma ADP amatu – amatu, kam raksturīga īpaši noteikumi, kuri ierobežo tādu līgumu ilgumu, kuri izriet no Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 130. panta 1. punkta, un kam raksturīga deputātu izvēles brīvība un savstarpēja uzticēšanās, kam jābūt raksturīgai profesionālām attiecībām starp deputātiem un viņu ADP; šie noteikumi paredzēti attiecīgi Eiropas Parlamenta Lēmuma 2005/684/EK, Euratom (2005. gada 28. septembris), ar ko pieņem Eiropas Parlamenta deputātu nolikumu (OV 2005, L 262, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Deputātu nolikums"), 21. panta 1. punktā un PNDK 127. pantā (skat. šī sprieduma 129. un 132. punktu).

126 Ceturtkārt, prasītāja līgumam bija jābeidzas un tas beidzās 2022. gada 22. februārī, jo viens vai vairāki grupas deputāti nebija iesnieguši lūgumu šo līgumu pagarināt.

127 Visbeidzot – prasītājs ir izteicis vēlmi turpināt darbu Parlamentā. Proti, 2022. gada 10. janvāra sūdzībā viņš lūdza ne tikai atbrīvot viņu no amata delegācijā, bet arī pārcelt viņu uz jebkuru citu amata vietu Parlamentā (skat. šī sprieduma 9. punktu).

128 No Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punkta izriet, ka Parlamentam jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai nodrošinātu ziņojošām personām līdzsvarotu un efektīvu aizsardzību pret jebkāda veida represijām, tostarp pret represiju draudiem un represiju mēģinājumiem. Gadījumā, ja iestādes darbinieki saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a un 22.b pantu ziņo par smagiem pārkāpumiem, Parlamentam ir jāaizsargā viņu likumīgās intereses.

– *Par iespēju pagarināt prasītāja ADP līgumu*

129 Attiecībā uz iespēju pēc administrācijas ierosmes pārcelt ADP darbā pie cita deputāta, lai viņu aizsargātu saistībā ar viņa ziņojošās personas statusu, jāatgādina, ka saskaņā ar PDNK 130. panta 1. punktu:

"Reģistrēto [akreditēto] deputātu palīgu līgumus slēdz uz noteiktu laiku, un tajos norāda līmeni, kurā palīgs ir klasificēts. Šo noteiktā laika līgumu nepagarina vairāk kā divas reizes sasaukuma laikā. Ja līgumā nav noteikts citādi un neskarot 139. panta 1. punkta c) apakšpunktu, līguma termiņš beidzas tā sasaukuma beigās, kura laikā tas noslēgts."

130 Šajā ziņā PDNK VII sadaļas piemērošanas pasākumu 18. panta 3. punktā ir paredzēts, ka lūgums pagarināt ADP līgumu jānosūta IPDL ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms līguma termiņa beigām.

131 Deputātu nolikuma 21. panta 1. punktā turklāt paredzēts, ka "deputātiem ir tiesības saņemt tādu personīgu līdzstrādnieku palīdzību, kurus viņi brīvi izvēlas".

132 PDNK 127. pantā ir noteikts:

"Pēc analoģijas piemēro Civildienesta noteikumu 11. līdz 26.a pantu. Jo īpaši stingri ņemot vērā reģistrēto [akreditēto] deputātu palīgu darbību un pienākumu īpašo raksturu un savstarpējo uzticēšanos, uz kuru jābalstās darba attiecībām starp reģistrētajiem [akreditētajiem] deputātu palīgiem un Eiropas Parlamenta deputātu vai deputātiem, kam tie palīdz, īstenošanas noteikumos attiecībā uz šo jomu, kurus pieņem saskaņā ar 125. panta 1. punktu, ņem vērā deputātu un viņu reģistrēto [akreditēto] deputātu palīgu īpašās darba attiecības."

133 Tādējādi no šīm normām izriet, ka ierosme pagarināt ADP līgumu ir tikai viena vai vairāku deputātu ziņā; deputātiem nevar likt sadarboties vai turpināt sadarboties ar tādiem ADP, kurus viņi nav brīvi izvēlējušies. Proti, ADP ar deputātu vai deputātiem, kam viņš palīdz, uztur darba attiecības, kurām raksturīga uzticības saikne.

134 Šajā lietā no minētajām normām izriet – kā Parlaments pamatoti apgalvo –, ka, tā kā nebija viena vai vairāku grupas deputātu skaidri izteikta lūguma, Parlamentam nebija iespējas pagarināt prasītāja ADP līgumu.

135 Tātad Parlaments tiešām ir pamatojis prasītāja līguma nepagarināšanu ar to, ka neviens no grupas deputātiem nav iesniedzis attiecīgu lūgumu. Šis konstatējums neskar Parlamentam noteikto pienākumu veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu prasītājam līdzsvarotu un efektīvu aizsardzību pret jebkāda veida represijām.

– *Par iespēju iecelt prasītāju citā amatā Parlamentā*

136 Jāatgādina, ka saskaņā ar iekšējo noteikumu 4. panta 2. punktu:

"Administrācija veic iespējamos pasākumus, lai palīdzētu ziņojošajai personai mainīt amatu, ja šī persona to vēlas [..]."

137 Iebildumu rakstā Parlaments norādīja, ka ir informējis prasītāju, ka atbrīvošanas no amata pasākums ir vienīgais paredzamais aizsardzības pasākums. Tomēr tiesas sēdē Parlaments atzina, ka iekšējo noteikumu 4. panta 2. punkts ir piemērojams ADP un ka aizsardzības pasākums, kas paredz ADP, kuram ir ziņojošās personas statuss, iecelšanu citā Parlamenta dienestā, principā

varētu tikt pieņemts, ar noteikumu, ka tiek saglabāts ADP statuss un tiek ievērots līguma beigu datums. Šajā ziņā ar 2023. gada novembri un decembri datētā sarakste starp Personāla ģenerāldirektorātu un citiem ADP, kuri bija iesnieguši lūgumu sniegt palīdzību, –prasītājs to iesniedza F.1. pielikumā 2023. gada 19. decembra atbildei uz Vispārējās tiesas 2023. gada 27. novembra jautājumiem – ilustrē pieejamās iespējas tikt pārceltiem uz citiem Parlamenta dienestiem tiem ADP, kuri iesnieguši sūdzības par vardarbību.

138 Ņemot vērā prasītāja kā ziņojošās personas statusu un saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktu, papildus atbrīvošanas no amata pasākumam Parlamentam būtu vajadzējis sniegt prasītājam atbalstu, mēģinot palīdzēt viņam rast risinājumu.

– *Par pienākumu sniegt konsultācijas un palīdzību*

139 Prasītājs arī apgalvo, ka pretēji tam, kas paredzēts iekšējo noteikumu 3. pantā (skat. šī sprieduma 49. punktu), viņš nav saņēmis nedz konsultācijas, nedz palīdzību pret viņu pieņemto represīvo pasākumu risināšanā.

140 Iekšējo noteikumu 3. pantā "Konsultācijas un palīdzība" paredzēts:

"1. Ikviena ziņojošā persona, kura to vēlas, var konfidenciāli saņemt konsultācijas un palīdzību ziņošanas par smagiem pārkāpumiem jomā.

2. Konsultācijas un palīdzību nodrošina priekšnieks un/vai ģenerālsekretāra biroja loceklis, kurš ir atbildīgs par attiecībām ar *OLAF*."

141 Šajā ziņā Parlaments tikai apgalvo, ka ģenerālsekretāra biroja loceklis prasītājam esot norādījis, ka, lai aizsargātu prasītāju saistībā ar viņa ziņojošās personas statusu, nav paredzami nekādi citi aizsardzības pasākumi, izņemot atbrīvošanu no amata, un ka viņa līguma pagarināšana nav šajā saistībā paredzams pasākums (skat. šī sprieduma 57. punktu).

142 Sniedzot tikai šādu informāciju prasītājam, Parlaments nav pierādījis, ka būtu sniedzis prasītājam iekšējo noteikumu 3. pantā paredzētās konsultācijas un palīdzību.

iii) Secinājumi par iebildumu, kas balstīts uz Parlamenta pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamību

143 No iepriekš minētā izriet, ka Parlaments nav pierādījis, ka būtu veicis visus nepieciešamos pasākumus, lai pārliecinātos, ka iestāde saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktu nenodara prasītājam nekādu kaitējumu viņa kā ziņojošās personas statusa dēļ.

144 Šajā ziņā jāpiebilst, ka nevis Vispārējai tiesai, bet gan Parlamentam, ņemot vērā šīs lietas apstākļus, jānosaka, kādi precīzie aizsardzības pasākumi varēja tikt pieņemti.

145 Tādējādi Civildienesta noteikumu 22.a panta, kā arī iekšējo noteikumu 4. panta 2. punkta un 3. panta pārkāpums šajā lietā ir pierādīts.

146 Tātad iebildums par aizsardzības pasākumu, ko Parlaments pieņēmis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, nepietiekamību ir daļēji jāapmierina.

147 No tā izriet, ka iebildumi, kas balstīti attiecīgi uz prasītāja neinformēšanu par rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem (skat. šī sprieduma 102. punktu), un uz aizsardzības pasākumu, kas pieņemti saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, nepietiekamību, ir daļēji jāapmierina. Pirmais pamats, kas balstīts uz aizsardzības noteikumu, kas saistīti ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu, pārkāpumu, pārējā daļā ir jānoraida.

– Par otro pamatu, kas būtībā balstīts uz, pirmkārt, Civildienesta noteikumu 22.c panta un iekšējo noteikumu pārkāpumu un, otrkārt, uz minēto noteikumu neatbilstošo un nepietiekamo raksturu

148 Pirmām kārtām, prasītājs apgalvo, ka pēc sūdzības iesniegšanas viņš tika informēts par to, ka šo sūdzību izskatīs Juridiskais dienests. Pēc prasītāja uzskatiem, tas esot pretrunā Civildienesta noteikumu 22.c pantam, kurā paredzēti īpaši noteikumi par ziņojošo personu iesniegto sūdzību izskatīšanu.

149 Otrām kārtām, prasītājs pārmet Parlamentam, ka tas esot pārkāpis aizsardzību, kāda piešķirama ziņojošajām personām saskaņā ar iekšējo noteikumu 4. panta 2. punktu, kurā paredzēts, ka Parlamentam ir jāveic iespējamie pasākumi, lai palīdzētu ziņojošajai personai mainīt amatu, ja šī persona to vēlas. Parlaments esot kļūdaini uzskatījis, ka šī norma nav piemērojama ADP.

150 Liegdams prasītājam izmantot šo aizsardzību viņa ADP statusa dēļ, Parlaments atzīstot, ka nav prasītājam piemērojis nekādu īpašu aizsardzību, tādējādi pārkāpdams Civildienesta noteikumu 22.c pantu.

151 Visbeidzot, pēc prasītāja domām, ja Parlamentam būtu pamats atsaukties uz to, ka nav iespējams aizsargāt prasītāju viņa kā ziņojošās personas statusā viņa ADP statusa dēļ, tas nozīmētu, ka nav īstenota nekāda cita aizsardzība, kā vien tā, kas paredzēta Civildienesta noteikumu 24. pantā. Parlaments pat neesot paredzējis kompensāciju prasītājam par to, ka prasītājs ir cietis no Civildienesta noteikumu 22.a pantā paredzēto tā pienākumu sekām. Parlaments tā arī neesot pielāgojis savus noteikumus tādā veidā, lai izpildītu savus pienākumus.

152 Parlaments uzskata, ka iekšējo noteikumu 4. panta 2. punktu ir grūti piemērot ADP un ka tas ir jālīdzsvaro ar spēkā esošo standartu ievērošanu. Proti, iekšējo noteikumu 4. pants neļaujot administrācijai pārcelt ADP uz amata vietu Ģenerālsekretariātā, neapejot Civildienesta noteikumos un PDNK paredzētos noteikumus, kas piemērojami darbinieku un ierēdņu pieņemšanai darbā.

153 Tāpat esot izslēgta ADP pārcelšana darbā pie cita deputāta pēc administrācijas ierosmes. Šajā ziņā Parlaments atgādina īpašo raksturu, kāds piemīt līgumiem, kuri noslēgti starp ADP un deputātu vai deputātu grupu un kuri personiski saista ADP ar to deputātu vai deputātu grupu, kam viņš palīdz. Ņemot vērā šo uzticības saikni starp ADP un viņa deputātu un ņemot vērā deputātu izvēles brīvību, kas noteikta Deputātu nolikuma 21. panta 1. punktā, pārcelšana esot iespējama tikai pēc viena vai vairāku deputātu ierosmes.

154 Attiecībā uz prasītāja situāciju iekšējo noteikumu 4. panta 2. punkta īstenošanu esot ierobežojis tas, ka viņš grupā tika nodots delegācijas priekšsēdētāja pārziņā un ka viņš bija izteicis vēlmi vairs nestrādāt kopā ar savas grupas deputātiem un tikt pārceltam uz citu amata vietu. Tādējādi pēc apspriešanās ar prasītāju ģenerāldirektors esot nolēmis, ka pasākums, kas vislabāk ļautu aizsargāt prasītāju viņa ziņojošās personas statusā, ir atbrīvot viņu no amata.

155 Attiecībā uz iespēju pārcelt ADP uz citu Parlamenta dienestu, lai aizsargātu viņu ziņojošās personas statusā, pamatojoties uz iekšējo noteikumu 4. panta 2. punktu, šis iebildums būtībā pārklājas ar trešo iebildumu, kurš šajā spriedumā analizēts pirmajā pamatā. Tātad šajā ziņā būtu jānorāda uz analīzi, kas ietverta šī sprieduma 136.–138. punktā.

156 Attiecībā uz iespēju pēc administrācijas ierosmes pārcelt ADP darbā pie cita deputāta, lai viņu aizsargātu viņa ziņojošās personas statusā, tā ir analizēta šī sprieduma 129.–135. punktā.

157 Prasītājs arī norāda uz iekšējo noteikumu, kas esot piemērojami ADP, neatbilstošo un nepietiekamo raksturu.

158 Atbilstoši iekšējo noteikumu 4. panta 2. punktam Parlamentam ir jāveic iespējamie pasākumi, lai palīdzētu ziņojošajai personai mainīt amatu, ja šī persona to vēlas. Jāvērš uzmanība uz to, ka šajā tiesību normā nav vis precizēti pasākumi, kas ir jāveic vai kas var tikt veikti, bet gan Parlamentam šajā ziņā ir atstāta zināma rīcības brīvība. No šī sprieduma 136.–138. punkta izriet, pirmkārt, ka šī norma ir piemērojama ADP, un, otrkārt, ka Parlaments nav veicis pietiekamus pasākumus, tādējādi tas nav pareizi piemērojis minēto normu šajā lietā. Tādējādi Parlamenta pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamība nav saistīta ar iekšējiem noteikumiem, bet gan ir saistīta ar Parlamenta veikto minēto noteikumu piemērošanu šajā lietā.

159 Attiecībā uz Civildienesta noteikumu 22.c panta varbūtējo pārkāpumu, jo prasītājs neesot saņēmis ziņojošām personām piemērojamo īpašo aizsardzību viņa sūdzības izskatīšanas laikā gan no konfidencialitātes, gan no sūdzības izskatīšanas termiņa viedokļa, jāatgādina, ka šajā tiesību normā paredzēts, ka attiecīgajai iestādei jāraugās, lai ierēdņu iesniegtās sūdzības par to, kāda attieksme pret viņiem tika izrādīta pēc tam, kad viņi izpildīja savas saistības saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a vai 22.b pantu, tiktu izskatītas konfidenciāli un, ja to pamato apstākļi, – pirms Civildienesta noteikumu 90. pantā noteikto termiņu beigām.

160 Šajā lietā, pirmkārt, prasītājs nenorāda, kādā ziņā Juridiskā dienesta veiktā viņa sūdzības izmeklēšana nebūtu ļāvusi garantēt, ka sūdzība tiek izskatīta konfidenciāli. Turklāt – pretēji tam, ko viņš ierosina, – fakts, ka Civildienesta noteikumu 22.c pantā ir noteikts, ka katra iestāde paredz procedūru ierēdņu sūdzību izskatīšanai, neizslēdz to, ka minētās sūdzības var izskatīt tas pats dienests, kurš izskata pārējās sūdzības.

161 Otrkārt, iekšējo noteikumu 6. panta 3. punktā ir paredzēts, ka atbildes sniegšanas termiņš uz šādām sūdzībām, "izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus, tiek saīsināts līdz diviem mēnešiem". Šajā lietā Parlaments izskatīja prasītāja sūdzību 3 mēnešu un 24 dienu laikā (skat. šī sprieduma 17. un 18. punktu). Šķiet, ka to pamato lietas materiālu sarežģītība, ko raksturo fakts, ka prasītājs sūdzējās par finanšu pārkāpumiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu un par vardarbību, un sūdzības – kurai bija pievienoti pielikumi gandrīz uz 120 lappusēm – apjomīgums.

162 No tā izriet, ka otrais pamats, ciktāl tas ir balstīts uz Civildienesta noteikumu 22.c panta un iekšējo noteikumu pārkāpumu, kā arī uz minēto noteikumu neatbilstošo un nepietiekamo raksturu, ir jānoraida.

– Par trešo pamatu, kas balstīts uz konfidencialitātes pārkāpumu un prasītāja kā ziņojošās personas identitātes aizsardzības pārkāpumu

163 Prasītājs uzskata, ka viņa lūgums sniegt palīdzību un viņa sniegtie ziņojumi nav izskatīti tādā veidā, lai garantētu viņa datu konfidencialitāti un aizsargātu viņa identitāti.

164 Šajā lietā neesot bijis nepieciešams, lai delegācijas priekšsēdētājs zinātu iemeslus, kuru dēļ prasītājs tika pārcelts darbā pie viņa. Turklāt IPDL neesot lūgusi viņa piekrišanu atklāt šim deputātam viņa kā ziņojošās personas statusu. Tomēr, tiklīdz viņa identitāte esot minēta, vairs neviens deputāts neesot vēlējies lūgt viņa līguma pagarināšanu.

165 Replikā prasītājs norāda, ka tieši Parlamentam ir pienākums pierādīt, ka ir īstenota konfidencialitāte un nepieciešamie aizsardzības noteikumi, lai viņu aizsargātu ziņojošās personas statusā. Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo Parlaments, delegācijas priekšsēdētājam neesot vajadzējis zināt iemeslus, kuru dēļ prasītājs tika atbrīvots no amata, vēl jo vairāk tādēļ, ka arī uz delegācijas priekšsēdētāju attiecās prasītāja ziņojumi par represīvajiem pasākumiem, no kādiem prasītājs bija cietis.

166 Turklāt prasītājs apgalvo, ka Parlaments nevar apgalvot, ka nebūtu pierādījumu par represīvajiem pasākumiem, kas tika veikti pēc viņa kā ziņojošās personas statusa izpaušanas, jo *OLAF* ir sācis izmeklēšanu konkrēti par šo jautājumu. Tātad šajā stadijā cēloņsakarību varēja vismaz prezumēt, un Parlamentam būtu vajadzējis pierādīt pretējo.

167 Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka ir jānošķir, no vienas puses, fakts, ka viņš vērsa delegācijas priekšsēdētāja uzmanību uz pārkāpumiem un vardarbību, ko 2021. gada maijā pieļāva attiecīgā deputāte, un, no otras puses, fakts, ka minētais priekšsēdētājs no ģenerāldirektora uzzināja, ka prasītājs, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 22.a pantu, sniedza šos ziņojumus ārpus grupas – minētajam ģenerāldirektoram un *OLAF*. Tātad Parlaments nevar norādīt, ka prasītājs pats būtu delegācijā atklājis savu ziņojošās personas statusu.

168 Parlaments konstatē, pirmkārt, ka prasītājs viņam pārmet, ka viņš delegācijas priekšsēdētājam ir norādījis iemeslus, kuru dēļ prasītājs tika pārcelts darbā pie delegācijas priekšsēdētāja. Tomēr no lietas materiāliem neizrietot, ka par viņa kā ziņojošās personas statusu administrācija būtu paziņojusi delegācijas priekšsēdētājam.

169 Otrkārt, Parlaments konstatē, ka 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstule tika nosūtīta delegācijas priekšsēdētājam, lai informētu viņu par situāciju, jo prasītājs bija atbrīvots no saviem pienākumiem pret viņu. Turklāt, tā kā attiecīgais aizsardzības pasākums tika pieņemts saistībā ar iekšējo noteikumu 6. panta 1. punktu, delegācijas priekšsēdētājam esot bijis saistošs konfidencialitātes pienākums, kas paredzēts minēto noteikumu 6. panta 4. punktā.

170 Katrā ziņā Parlaments apstrīd prasītāja apgalvojumu – saskaņā ar kuru, tiklīdz bija atklāts viņa kā ziņojošās personas statuss, neviens deputāts vairs neesot vēlējies lūgt pagarināt viņa līgumu –, kas neesot pamatots. Turklāt Parlaments norāda, ka 2021. gada 31. maija sanāksmē prasītājs pats esot informējis atsevišķus deputātus, tostarp delegācijas priekšsēdētāju, par iespējamo attiecīgās deputātes pieļauto vardarbību un finanšu pārkāpumiem.

171 Parlaments apstrīd to, ka varētu prezumēt cēloņsakarību starp prasītāja līguma nepagarināšanu un to, ka Parlaments paziņoja delegācijas priekšsēdētājam par prasītāja kā ziņojošās personas statusu.

172 Tāpat Parlaments apstrīd, ka delegācijas priekšsēdētājs no ģenerāldirektora 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstules būtu uzzinājis, ka prasītājs ir sniedzis ziņojumus ārpus savas grupas. Proti, no prasītāja 2022. gada 10. janvāra elektroniskā pasta vēstules skaidri izrietot, ka prasītājs sūdzējās par represijām, no kādām viņš esot cietis ne tikai ziņojumu dēļ, kurus viņš sniedzis savā grupā, bet arī ziņojumu dēļ, kurus viņš sniedzis Personāla ģenerāldirektorātam un *OLAF*.

173 Iekšējo noteikumu 4. panta 1. punktā paredzēts:

"Ziņojošā persona nevar rīkoties anonīmi. Tās identitātes konfidencialitāte ir garantēta. Ziņojošā persona var atļaut tās identitāti izpaust identificētām personām vai iestādēm."

174 Pirmkārt, prasītājs prasības pieteikumā apgalvo, ka delegācijas priekšsēdētājs netika informēts par iemesliem, kuru dēļ prasītājs tika pārcelts darbā pie viņa. Tomēr replikā viņš apgalvo, ka "viņa kā ziņojošās personas statusa konfidencialitāte netika pārkāpta uzreiz, ņemot vērā to, ka 2021. gada jūlijā viņš ar pagaidu pasākumu tika "oficiāli" pārcelts darbā tikai viņa kā cietušā statusa dēļ no iespējamas vardarbības, kādu pret viņu īstenojusi [attiecīgā deputāte]".

175 Šajā ziņā jānorāda, ka brīdī, kad tika pieņemts pārcelšanas pasākums, kas tika veikts, reaģējot uz sūdzību par vardarbību, prasītājam vēl nebija ziņojošās personas statusa. Tādējādi, informējot delegācijas priekšsēdētāju par iemesliem, kuru dēļ prasītājs tobrīd tika nodots darbā pie viņa, nevarēja tikt pārkāpti iekšējie noteikumi, kas aizsargā ziņojošās personas. No tā izriet, ka šis iebildums ir jānoraida.

176 Otrkārt, prasītājs sūdzas par to, ka ar 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstuli delegācijas priekšsēdētājs tika informēts par iemesliem, kuru dēļ viņš tika atbrīvots no amata, vēl jo vairāk tādēļ, ka arī uz delegācijas priekšsēdētāju attiecās prasītāja ziņojumi par represīvajiem pasākumiem, no kādiem prasītājs cieta.

177 Jāatgādina, ka lēmumā, ar kuru tika noraidīta prasītājas sūdzība, ģenerālsekretārs šajā ziņā norādīja:

"[..] attiecībā uz 2022. gada 13. janvāra e-pastu es konstatēju, ka tas, izņemot *DG PERS* administratorus, bija paredzēts [delegācijas priekšsēdētājam], pie kura darbā Jūsu klients bija uz laiku pārcelts. Ja jūs savus argumentus pamatojat ar iekšējo noteikumu 4. panta 1. punktu, kas garantē Jūsu klienta identitātes konfidencialitāti, vēlos norādīt, ka bija svarīgi, lai [delegācijas priekšsēdētājs] būtu informēts par situāciju, ciktāl Jūsu klients tika atbrīvots no saviem pienākumiem pret viņu. Šī informācija vēl jo vairāk bija nepieciešama, jo uz [delegācijas priekšsēdētāju] neattiecās ziņojumi par pārkāpumiem un viņam pašam bija saistošs konfidencialitātes pienākums, kas minēts šo pašu noteikumu 6. panta 4. punktā [..]."

178 Tomēr Parlaments kļūdaini norāda, ka uz delegācijas priekšsēdētāju nav attiekušies ziņojumi, kas ietverti prasītāja 2022. gada 10. janvāra elektroniskā pasta vēstulē.

179 Proti, lai gan sākotnēji prasītāja ziņojumi bija vērsti pret attiecīgo deputāti, atbrīvošanas no amata pasākums tika pieņemts pēc prasītāja 2022. gada 10. janvāra ziņojumiem par iespējamiem represīvajiem pasākumiem, kādus pret viņu esot vērsusi delegācijas vadība, tostarp delegācijas priekšsēdētājs. Šie prasītāja jaunie ziņojumi tiešām attiecās uz represijām, no kādām prasītājs, viņaprāt, cietis, un nebija saistīti ar finanšu pārkāpumiem, par kuriem viņš bija ziņojis iepriekš. Tomēr Parlaments nevarēja tikai lēmumā par sūdzības noraidīšanu norādīt, ka uz delegācijas priekšsēdētāju neattiecās prasītāja ziņojumi par pārkāpumiem, jo uz šo priekšsēdētāju attiecās ziņojumi par represijām, kuri izklāstīti prasītāja 2022. gada 10. janvāra elektroniskā pasta vēstulē.

180 Tādējādi, ar 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstuli informēdams delegācijas priekšsēdētāju par to, ka prasītājs tiks atbrīvots no pienākumiem pret viņu prasītāja lūguma sniegt palīdzību dēļ, bet informēdams arī par prasītāja kā ziņojošās personas statusu, lai gan prasītājs nebija atļāvis izpaust šo statusu, Parlaments ir pārkāpis iekšējo noteikumu 4. panta 1. punktu.

181 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais pamats par konfidencialitātes pārkāpumu un prasītāja kā ziņojošās personas identitātes aizsardzības pārkāpumu, ir jāapmierina.

182 No iepriekš minētā izriet, ka Parlaments ir pārkāpis Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, pieņemdams vienīgi atbrīvošanas no amata pasākumu un nepiedāvādams prasītājam pietiekamu aizsardzību saskaņā ar šīm tiesību normām.

183 No tā izriet, ka ir jāapmierina atcelšanas prasījumi, kuri vērsti uz netiešo lēmumu, ciktāl ar minēto lēmumu Parlaments ir atteicies, atbildot uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu, pieņemt aizsardzības pasākumus saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, kas pārsniedz tikai atbrīvošanas no amata pasākumu.

Par 2022. gada 22. februāra lēmuma tiesiskumu

184 Ar pirmo pamatu, kas vērsts pret 2022. gada 22. februāra lēmumu, prasītājs norāda uz "vienlīdzīgas attieksmes principa un diskriminācijas aizlieguma principa pārkāpumu, prettiesisku pozitīvo diskrimināciju starp ADP un prettiesisku negatīvo diskrimināciju ar citām ziņojošām personām, Civildienesta noteikumu 22.a–22.c panta pārkāpumu, Civildienesta noteikumu 24. panta un rūpības pienākuma pārkāpumu, ziņojuma iesniedzējam piešķirtās aizsardzības pārkāpumu un tiesību izmantot procedūru, kura vismaz šķietami ir objektīva, pārkāpumu". Ar šo pamatu prasītājs būtībā izvirza iebildumus, kas balstīti attiecīgi uz Civildienesta noteikumu 22.a–22.c un 24. panta pārkāpumu, vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un rūpības pienākuma pārkāpumu.

185 Ar otro pamatu, kas vērsts pret 2022. gada 22. februāra lēmumu, prasītājs norāda uz "procedūras nepareizu izmantošanu, lai ļautu administrācijai izvairīties no saviem pienākumiem".

– Par pirmo pamatu, kas balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa, Civildienesta noteikumu 22.a–22.c un 24. panta, kā arī rūpības pienākuma pārkāpumu

186 Prasītājs apgalvo, ka neapstrīd noteikumu, kuri reglamentē attiecības starp jebkuru ADP un deputātu, tiesiskumu, bet gan to, ka viņš pārmet Parlamentam, ka tas nav pieņēmis noteikumus, kas ļautu ADP saņemt tādu pašu aizsardzību kā citiem Parlamentā strādājošiem darbiniekiem un ierēdņiem, kuri ziņo par prettiesisku rīcību. Viņš arī pārmet Parlamentam, ka tas pret viņu ir izturējies tāpat kā pret citiem ADP, kuri nav ziņojuši par pārkāpumiem. Tādējādi pastāvot nevienlīdzīga attieksme, kas ir pretrunā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. pantam. Parlamentam esot jāpierāda, ka prasītājs nav ticis diskriminēts, vai arī šī diskriminācija jāpamato.

187 Katrā ziņā Parlaments nevarot pamatot aizsardzības, kura izriet no prasītāja kā ziņojošās personas statusa, pilnīgu neesamību, un tam konkrēti esot jāparedz cita veida aizsardzības īstenošana vai vismaz kompensācijas mehānismu īstenošana, pretējā gadījumā mazinātos tās aizsardzības efektivitāte, kas ziņojošām personām piešķirta ar šo statusu. Prasītājs norāda, ka vienīgais aizsardzības pasākums, kas tika pieņemts pret vardarbību, no kādas viņš ir cietis, tikai nostādīja viņu neizdevīgā situācijā, jo delegācijas priekšsēdētājs, pie kura darbā viņš bija pārcelts, nebija aktīvi ar viņu sadarbojies.

188 Pēc prasītāja domām, atbilstošai aizsardzībai bija jāizpaužas kā viņa pārcelšanai citā amata vietā, lai viņam netiktu liegtas tiesības pieprasīt līguma pagarināšanu tāpat kā jebkuram citam ADP vai, alternatīvi, lai viņš varētu izmantot īpašu pagarināšanas procedūru, kas vairāk aizsargā ar viņa kā

ziņojošās personas statusu saistītās intereses. Šī atbilstošā regulējuma neesamība attiecībā uz ADP esot nozīmējusi, ka, tā kā viņš pietiekami ilgu laiku neesot bijis neviena deputāta uzraudzībā, neviens deputāts nav lūdzis pagarināt viņa līgumu.

189 Replikā prasītājs precizē, ka viņš neapgalvo nedz to, ka viņam būtu tiesības uz līguma pagarināšanu, nedz to, ka viņš būtu lūdzis noslēgt jaunu, cita veida līgumu Parlamentā. Viņš vienkārši uzskata, ka bija jāīsteno procedūra, lai varētu izvērtēt viņa situāciju un iespējamo viņa līguma pagarināšanu.

190 Parlaments apstrīd prasītāja argumentus.

191 Prasītājs būtībā apgalvo, ka iemesls, kura dēļ viņa līgums netika pagarināts, bija delegācijas vadības veiktie represīvie pasākumi pēc viņa sūdzības par vardarbību un ziņojumiem par pārkāpumiem, kurus viņš sniedza saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu. Pauzdams nostāju, ka viņa līgumu nevarēja pagarināt, jo viens vai vairāki deputāti nebija iesnieguši šādu lūgumu, Parlaments esot pārkāpis vienlīdzīgas attieksmes principu, Civildienesta noteikumu 22.a–22.c un 24. pantu un savu rūpības pienākumu.

192 Iesākumā jāatgādina, ka prasītājs kā ADP noslēdza līgumu ar grupu par laikposmu no 2019. gada 26. augusta līdz 2022. gada 28. februārim.

193 Proti, saskaņā ar PDNK VII sadaļas piemērošanas pasākumu 2. panta 1. punktu "deputāti var izveidot sev faktisku grupu, lai kopīgi izmantotu viena vai vairāku palīgu pakalpojumus". Ņemot vērā šī sprieduma 133. un 134. punktā izdarītos secinājumus, Savienības tiesībās nav paredzēta ADP līguma pagarināšana, ja grupa vai kāds no tās dalībniekiem nav iesniedzis šādu lūgumu.

194 Šajā lietā, tā kā prasītāja ADP līgums tika noslēgts pēc grupas lūguma, nevis vienīgi pēc attiecīgās deputātes lūguma, principā nekas neliedza šo līgumu pagarināt pēc grupas vai kāda tās dalībnieka lūguma un prasītājam turpināt pildīt ADP pienākumus pie cita grupas dalībnieka.

195 Tomēr, kā apgalvo Parlaments, nedz grupa, nedz kāds no tās locekļiem šādu lūgumu IPDL neiesniedza, tādēļ prasītāja līgumu nevarēja pagarināt, nepārkāpjot Deputātu nolikuma 21. pantu.

196 Tā kā neviens deputāts nebija iesniedzis lūgumu pagarināt prasītāja ADP līgumu, IPDL pamatoti uzskatīja, ka tā nevar šo līgumu pagarināt, nepārkāpdama piemērojamos noteikumus, it īpaši Deputātu nolikuma 21. panta 1.punktu (skat. šī sprieduma 129.–134. punktu).

197 Šis konstatējums neskar Parlamenta pienākumu veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka prasītājam netiek nodarīts kaitējums no iestādes puses viņa kā ziņojošās personas statusa dēļ saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a panta 3. punktu (skat. šī sprieduma 143. punktu).

198 Attiecībā uz iebildumu, kas balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, prasītājs pārmet Parlamentam, ka tas pret viņu esot izturējies tāpat kā pret citiem ADP, kuri neesot ziņojuši par pārkāpumiem.

199 Jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips, kurš nostiprināts Pamattiesību hartas 20. pantā, ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu izskatītas atšķirīgi un dažādas situācijas savukārt netiktu izskatītas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota. Atšķirīga attieksme ir attaisnota, ja tā ir balstīta uz objektīvu un saprātīgu kritēriju, proti, ja tā ir

saistīta ar leģitīmi pieļaujamu mērķi, kas ir attiecīgajam tiesiskajam regulējumam, un ja šī atšķirība ir samērīga ar mērķi, kuru ar šo attiecīgo attieksmi ir paredzēts sasniegt (skat. spriedumu, 2023. gada 30. novembris, MG/EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

200 Šajā ziņā, protams, pret prasītāju un tiem ADP, kas nav ziņojuši par finanšu pārkāpumiem, ir tāda pati attieksme attiecībā uz viņu līgumu pagarināšanu, lai gan viņi atrodas atšķirīgās situācijās. Tomēr vienlīdzīga attieksme pret šīm atšķirīgajām situācijām ir pamatota ar uzticības saikni, kādai jāpastāv starp ADP un deputātu, kura labā viņš strādā, kā arī ar politisko grupu neatkarību attiecībā uz to iekšējo kārtību (skat. šī sprieduma 131.–133., 153. un 193. punktu).

201 Tātad šis iebildums ir jānoraida.

202 Attiecībā uz iebildumu, kas balstīts uz rūpības pienākuma pārkāpumu, šis pienākums nevar nozīmēt, ka Parlaments, neievērodams Deputātu nolikuma 21. pantā ietverto noteikumu, saskaņā ar kuru deputāti brīvi izvēlas savus personīgos līdzstrādniekus, pagarina ADP līgumu, pat ja šis ADP ir ieguvis ziņojošās personas statusu.

203 Tātad pirmais pamats, kas balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa, Civildienesta noteikumu 22.a–22.c un 24. panta un rūpības pienākuma pārkāpumu, ir jānoraida.

– Par otro pamatu, kas balstīts uz procedūras nepareizu izmantošanu

204 Saskaņā ar prasītāja viedokli, uzskatīdams, ka prasītājs nav iesniedzis pierādījumus par cēloņsakarību starp represīvajām darbībām un lēmumu nepagarināt viņa līgumu, Parlaments neesot lēmis par viņa sūdzības 118. punktā minēto argumentu, ka ziņojošajai personai nav jāiesniedz pierādījumi par procedūras nepareizu izmantošanu, bet gan administrācijai ir jāpierāda, ka lēmums nepagarināt līgumu nav saistīts ar viņa kā ziņojošās personas statusu. Parlaments esot devis priekšroku piemērot prasītājam parasto pagarināšanas procedūru.

205 Replikā prasītājs precizē, ka Parlaments nesniedz pierādījumus, ka būtu sākta iekšējā izmeklēšana attiecībā uz pārkāpumiem, par kuriem ir ziņots, un represīvajiem pasākumiem, no kādiem viņš ir cietis. Turklāt Parlamentam esot jāpierāda, ka nepastāv saikne starp lēmumu nepagarināt viņa līgumu un viņa kā ziņojošās personas statusu, vēl jo vairāk tādēļ, ka šajā lietā prasītājs esot norādījis pietiekamu informāciju un tādēļ, ka par represīvajiem pasākumiem, no kādiem viņš ir cietis, esot notikusi *OLAF* izmeklēšana.

206 Parlaments apstrīd prasītāja argumentus.

207 Savos argumentos prasītājs būtībā kritizē to, ka Parlaments nav pierādījis, ka prasītāja līguma nepagarināšana nebija saistīta ar procedūras nepareizu izmantošanu, kas izriet no ziņojumiem, ko viņš sniedzis kā ziņojošā persona saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu.

208 Šis iebildums būtībā pārklājas ar iebildumu, kas analizēts saistībā ar pirmo pamatu, kurš vērsts pret 2022. gada 22. februāra lēmumu.

209 Pieņemot, ka prasītājs faktiski atsaucas uz procedūras nepareizu izmantošanu, šāds iebildums ir jānoraida.

210 Proti, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru procedūras nepareiza izmantošana ir jēdziena "pilnvaru nepareiza izmantošana" īpaša izpausme un šim jēdzienam ir precīzs tvērums, kas apzīmē to, ka administratīva iestāde izmanto savas pilnvaras citam mērķim, nevis tam, kuram šīs pilnvaras tika tai piešķirtas. Tiesību akts ir saistīts ar pilnvaru nepareizu izmantošanu tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no Civildienesta noteikumos īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (skat. spriedumu, 2021. gada 16. jūnijs, EK/Reģionu komiteja, T-355/19, EU:T:2021:369, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

211 Šajā lietā prasītājs neprecizē, kādā ziņā 2022. gada 22. februāra lēmums, kas pieņemts saskaņā ar Deputātu nolikuma 21. pantu un ievērojot līguma pagarināšanas procedūru, būtu ticis pieņemts ar citu, nevis šajā procedūrā paredzēto mērķi.

212 No tā izriet, ka otrais pamats, kas balstīts uz procedūras nepareizu izmantošanu, pieņemot, ka šo pamatu var izskatīt nošķirti no pirmā pamata, kas vērsts pret 2022. gada 22. februāra lēmumu, ir jānoraida.

213 Tātad prasījumi par atcelšanu, kuri vērsti pret 2022. gada 22. februāra lēmumu, ir jānoraida.

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību

214 Prasītājs apgalvo, ka viņa prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir saistīti ar visām kļūdām, kādas Parlaments pieļāvis Civildienesta noteikumu 22.a–22.c panta pārkāpuma dēļ, kas izriet no pietiekamu aizsardzības pasākumu neesamības, nepietiekamiem atbalsta un palīdzības pasākumiem saistībā ar viņa līguma pagarināšanas procedūru, kā arī viņa sūdzības konfidenciālā rakstura pārkāpuma.

215 Pirmkārt, attiecībā uz prasījuma par kaitējuma atlīdzību noraidīšanu, ciktāl šis prasījums attiecas uz atbrīvošanas no amata pasākumu, prasītājs precizē, ka viņš nav apstrīdējis pēdējo minēto pasākumu, jo viņam nav bijusi interese tikt atjaunotam amatā, jo uz personu, pie kuras viņš bija iecelts amatā, attiecās viņa 2022. gada 10. janvāra elektroniskā pasta vēstule. Toties viņš esot sūdzējies ģenerāldirektoram un ģenerālsekretāram par saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu pieņemtā pasākuma nepietiekamību. Atbrīvošanas no amata pasākums nevarot ar atpakaļejošu spēku tikt kvalificēts kā aizsardzības pasākums par labu ziņojošai personai, lai gan viņa apgalvojumu nopietnība vēl nebija pārbaudīta (skat. šī sprieduma 37. punktu).

216 Otrkārt, prasītājs norāda uz informāciju par prasījumiem par atcelšanu attiecībā uz konfidencialitātes pārkāpumu, kurš saistīts ar viņa kā ziņojošās personas statusu, kas esot izraisījis viņa līguma nepagarināšanu un arī kaitējis prasītāja karjeras ambīcijām viņa izcelsmes valstī.

217 Prasītājs šajā ziņā prasa *ex aequo et bono* atlīdzināt kaitējumu 200 000 EUR apmērā neatgriezeniskas ietekmes uz viņa garīgo veselību, profesionālo reputāciju, laulību, kā arī viņa iecerēto karjeru dēļ.

218 Treškārt, attiecībā uz 2022. gada 22. februāra lēmuma sekām prasītājs savā sūdzībā saglabāja tiesības vēlāk prasīt atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts šī lēmuma prettiesiskuma dēļ, kurš netiktu pietiekami atlīdzināts, šo lēmumu atceļot. Šajā ziņā prasītājs atgādina, ka viņš nav lūdzis automātisku līguma pagarināšanu, bet gan ir norādījis, ka viņam ir tikušas liegtas tiesības lūgt šādu pagarināšanu.

219 Parlaments norāda uz apsvērumiem par atcelšanas prasījumiem attiecībā uz prasītāja apgalvojumu, kuri attiecas uz aizsardzības pienākuma efektīvas izpildes iespējamo neesamību, nepamatoto raksturu un konfidencialitātes pienākuma iespējamo pārkāpumu. Tādējādi neesot izpildīts pirmais nosacījums tam, lai iestātos Savienības atbildība, kas attiecas uz Parlamenta rīcības prettiesiskumu.

220 Katrā ziņā, no vienas puses, prasītājs neesot iesniedzis pierādījumus par kaitējumu, kāds, kā viņš norāda, ir nodarīts viņa garīgajai veselībai, profesionālajai reputācijai, laulībai un karjerai. Turklāt, norādīdams uz visiem savā sūdzībā aprakstītajiem zaudējumiem, prasītājs neesot ievērojis Reglamenta 76. panta d) punkta prasības.

221 Parlaments piebilst, ka šajā ziņā prasītāja replikā sniegtā informācija ir nepieņemama, jo tās novēlota iesniegšana nav attaisnojama, pretēji tam, kas paredzēts Reglamenta 85. panta 2. punktā.

222 No otras puses, prasītājs nesniedzot nekādas norādes par cēloņsakarību starp iespējamo kaitējumu un administrācijas iespējamo prettiesisko rīcību. Attiecībā it īpaši uz iespējamo konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu prasītājs pats esot dalījies ar informāciju par finanšu pārkāpumiem ar vairākām personām. Turklāt šis iespējamais pārkāpums esot noticis vēlāk par prasītāja lūgumu, kurā viņš bija ziņojis par iespējamām represijām ar mērķi nepieļaut viņa līguma pagarināšanu.

223 Visbeidzot attiecībā uz kaitējumu, ko prasītājs norāda sakarā ar līguma nepagarināšanu, Parlaments prasījumu par kaitējuma atlīdzību interpretē tādējādi, ka tas neattiecas uz šo lēmumu saistībā ar izskatāmo prasību.

224 Jāatgādina, ka Savienības iestādes, struktūras, biroja vai aģentūras atbildības iestāšanās ir atkarīga no nosacījumu kopuma izpildes, proti, ka rīcība, kas tai tiek pārmesta, ir prettiesiska, ka iespējamais kaitējums ir reāls un ka pastāv cēloņsakarība starp pārmesto rīcību un iespējamo kaitējumu, turklāt šie trīs nosacījumi ir kumulatīvi (skat. spriedumu, 2019. gada 3. oktobris, DQ u.c./Parlaments, T-730/18, EU:T:2019:725, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par prasījumu par kaitējuma atlīdzību pieņemamību

225 Parlaments norāda, ka prasītāja prasījumi par kaitējuma atlīdzību, kuri saistīti ar, iespējams, prettiesisku bezlēmuma rīcību, esot nepieņemami, jo prasītājs iepriekš neesot iesniedzis pieteikumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu ar mērķi panākt zaudējumu atlīdzību un pēc tā – šī pieteikuma noraidīšanas gadījumā – varbūtēju sūdzību.

226 No judikatūras izriet, ka tad, ja pastāv tieša saikne starp atcelšanas prasību un prasību par zaudējumu atlīdzību, pēdējā minētā ir pieņemama kā atcelšanas prasības papildprasība un tai nav obligāti jābūt iesniegtai pirms pieteikuma, kurā administrācija ir aicināta atlīdzināt, iespējams, nodarīto kaitējumu un pirms sūdzības, ar kuru tiek apstrīdēta netiešā vai tiešā pieteikuma noraidījuma pamatotība (skat. spriedumu, 2018. gada 22. novembris, *Brahma*/Eiropas Savienības Tiesa, T-603/16, EU:T:2018:820, 227. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

227 Šajā lietā prasītājs lūdza atlīdzināt viņam nodarītos zaudējumus šī sprieduma 214. punktā izklāstīto iemeslu dēļ. Parlamenta nelikumīgā rīcība, uz kuru prasītājs ir norādījis savu prasījumu par kaitējuma atlīdzību pamatojumam, ir tieši saistīta ar netiešo lēmumu un 2022. gada 22. februāra lēmumu. Turklāt prasītājs iesniedza sūdzību par netiešo lēmumu un par 2022. gada 22. februāra lēmumu (skat. šī sprieduma 17. punktu).

228 Tādējādi Parlamenta izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par Parlamenta rīcības prettiesiskumu

229 Attiecībā uz pirmo nosacījumu par Parlamenta rīcības prettiesiskumu, prasītājs būtībā norāda uz visām kļūdām, kādas Parlaments pieļāvis Civildienesta noteikumu 22.a–22.c panta pārkāpuma dēļ.

230 Izskatot atcelšanas prasījumus, var secināt, ka Parlaments nav ievērojis atsevišķus aizsardzības noteikumus, kas saistīti ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu, proti, iekšējo noteikumu 5. pantu par pienākumu sniegt informāciju (skat. šī sprieduma 85.–102. punktu), Civildienesta noteikumu 22.a pantu, kā arī iekšējo noteikumu 3. pantu un 4. panta 2. punktu, kas attiecīgi ir par aizsardzību pret represijām, pienākumu sniegt konsultācijas un palīdzību un tiesībām lūgt amata maiņu (skat. šī sprieduma 103.–145. punktu) un visbeidzot – iekšējo noteikumu 4. panta 1. punktu par tiesībām uz konfidencialitāti (skat. šī sprieduma 173.–181. punktu).

231 Tātad pirmais nosacījums par Parlamenta rīcības prettiesiskumu ir izpildīts.

Par kaitējumu

232 Prasītājs norāda, ka viņa garīgajai veselībai, profesionālajai reputācijai, laulībai, kā arī viņa iecerētajai karjerai ir nodarīts kaitējums, ko viņš *ex aequo et bono* novērtē 200 000 EUR apmērā.

233 Tomēr, tāpat kā Parlamentam, jāvērš uzmanība uz to, ka prasības pieteikumā prasītājs nav sniedzis nekādus pierādījumus, kas ļautu noteikt viņa norādītā mantiskā kaitējuma atbilstību realitātei vai apmēru. It īpaši šis mantiskais kaitējums, piemēram, prasītāja norādītais kaitējums karjerai, nav pietiekami pamatots. Tādēļ Vispārējā tiesa aplūkos tikai mantisko kaitējumu. Turklāt, norādot uz visiem savā sūdzībā aprakstītajiem zaudējumiem, prasītājs neievēro Reglamenta 76. panta d) punkta prasības.

234 Replikā prasītājs iesniedza jaunus pierādījumus, lai pierādītu viņa norādītā kaitējuma atbilstību realitātei. Tomēr, kā apgalvo Parlaments, viņš nav sniedzis nekādu pamatojumu šo pierādījumu novēlotajai iesniegšanai, pretēji tam, kas paredzēts Reglamenta 85. pantā (skat. šī sprieduma 68. punktu). Tādēļ šie pierādījumi jānoraida kā nepieņemami.

235 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prettiesiska akta atcelšana pati par sevi var būt atbilstošs un principā pietiekams atlīdzinājums par visu morālo kaitējumu, kas varēja tikt radīts ar šo aktu, ja vien prasītājs nepierāda, ka ir cietis tādu morālo kaitējumu, ko nevar pilnībā atlīdzināt ar šo atcelšanu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2019. gada 3. septembris, FV/Padome, C-188/19 P, nav publicēts, EU:C:2019:690, 26. punkts, un spriedumu, 2021. gada 28. aprīlis, *Correia*/EESK, T-843/19, EU:T:2021:221, 86. punkts).

236 Tomēr no judikatūras izriet, ka, lai prasītāja interesēs nodrošinātu, ka spriedumam, ar kuru tiek atcelts tiesību akts, ir lietderīgā iedarbība, Savienības tiesa var izmantot tai piešķirto neierobežoto kompetenci, kas tai piemīt strīdos, kuri saistīti ar finansēm, un pat pēc savas ierosmes piespriest atbildētajai iestādei atlīdzināt tās vainas dēļ nodarīto kaitējumu. Šādā gadījumā Vispārējai tiesai, ņemot vērā visus lietas apstākļus, ir *ex aequo et bono* jānovērtē kaitējums, kas nodarīts ieinteresētajai personai (skat. spriedumu, 2020. gada 28. maijs, *Cerafogli*/ECB, T-483/16 RENV, nav publicēts, EU:T:2020:225, 447. punkts un tajā minētā judikatūra).

237 Šajā ziņā judikatūrā ir atzīts, ka netaisnības sajūta un ciešanas, kādas personai rodas tādēļ, ka tai jāīsteno pirmstiesas procedūra un pēc tam tiesvedība, lai panāktu savu tiesību atzīšanu, var veidot kaitējumu, kas var tikt secināts no tā vien, ka administrācija ir pieļāvusi nelikumības. Šis kaitējums ir atlīdzināms, ja to nekompensē apmierinājums, kas izriet no attiecīgā tiesību akta atcelšanas (skat. spriedumu, 2020. gada 28. maijs, *Cerafogli*/ECB, T-483/16 RENV, nav publicēts, EU:T:2020:225, 448. punkts un tajā minētā judikatūra).

238 Šajā lietā attiecībā uz prasītājam nodarīto morālo kaitējumu jāņem vērā šādi elementi.

239 Pirmkārt, Parlaments neapstrīd, ka prasītājs varēja izjust lielu satraukumu viņa sniegto ziņojumu dēļ.

240 Otrkārt, netiešā lēmuma atcelšana, ciktāl ar šo lēmumu Parlaments, atbildot uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu, ir atteicies noteikt viņam citu aizsardzības līdzekli, izņemot atbrīvošanas no amata pasākumu, pati par sevi nevar būt pietiekams atlīdzinājums. Proti, sekas, ko radīja dažādās Parlamenta pieļautās nelikumības, kuras izrietēja no tā, ka Parlaments nepieņēma pietiekamus aizsardzības pasākumus, kas izrietēja no prasītāja kā ziņojošās personas statusa, it īpaši attiecībā uz viņa veselību, profesionālo reputāciju un viņa profesionālo nākotni Eiropas politikā, nevar tikt viegli izlabotas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. decembris, VP/*Cedefop*, T-187/18, nav publicēts, EU:T:2020:613, 205. punkts un tajā minētā judikatūra).

241 Tātad jāsecina, ka prasītājam ir nodarīts morālais kaitējums, kas nevar tikt atlīdzināts, tikai atceļot netiešo lēmumu, jo ar pēdējo minēto lēmumu Parlaments, atbildot uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu, atteicās noteikt prasītājam citu aizsardzības līdzekli, izņemot atbrīvošanas no amata pasākumu.

Par cēloņsakarību

242 Attiecībā uz cēloņsakarības pastāvēšanu, šajā lietā nav strīda par to, ka dažādās Parlamenta pieļautās nelikumības ir prasītājam nodarītā morālā kaitējuma galvenais cēlonis. Proti, Parlaments neapstrīd to, ka prasītājs varēja izjust lielu satraukumu savu sniegto ziņojumu dēļ.

243 Konkrētāk – attiecībā uz konfidencialitātes pienākuma pārkāpumu, kas izriet no 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstules, Parlaments apgalvo, ka nevar būt prasītājam nodarītā kaitējuma cēlonis, jo prasītājs esot dalījies ar informāciju par finanšu pārkāpumiem ar personām, uz kurām neattiecas Civildienesta noteikumu 22.a pants, it īpaši 2021. gada 31. maija sanāksmes laikā.

244 Tomēr, tāpat kā prasītājam, jānošķir, no vienas puses, tas, ka viņš vērsa delegācijas priekšsēdētāja uzmanību uz pārkāpumiem un vardarbību, kādu 2021. gada maijā pieļāvusi attiecīgā deputāte, un, no otras puses, tas, ka minētais priekšsēdētājs no ģenerāldirektora 2022. gada 13. janvāra

elektroniskā pasta vēstules uzzināja, ka prasītājs ir sniedzis ziņojumus ārpus grupas – minētajam ģenerāldirektoram un *OLAF* (skat. šī sprieduma 167. punktu). Tātad Parlaments nevar apgalvot, ka prasītājs būtu grupā atklājis savu ziņojošās personas statusu.

245 Protams, kā norāda Parlaments, no prasītāja 2022. gada 10. janvāra elektroniskā pasta vēstules izriet, ka prasītājs ziņoja par represijām, no kādām viņš cietis ne tikai to ziņojumu dēļ, ko viņš sniedzis grupā, bet arī to ziņojumu dēļ, ko viņš sniedzis Personāla ģenerāldirektorātam un *OLAF*. No tā ir iespējams secināt, ka represīvie pasākumi, par kuriem ziņojis prasītājs, tika veikti pirms 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstules nosūtīšanas.

246 Tomēr, kā konstatēts šī sprieduma 180. punktā, 2022. gada 13. janvāra elektroniskā pasta vēstules nosūtīšana delegācijas priekšsēdētājam bez prasītāja piekrišanas bija pretrunā iekšējo noteikumu 4. panta 1. punktam.

247 Ņemot vērā iepriekš minēto, cēloņsakarība starp prasītājam nodarīto morālo kaitējumu un Parlamenta pieļautajām nelikumībām ir pietiekami pierādīta.

248 Apstākļos, kādi ir šajā lietā, prasītājam nodarītais morālais kaitējums, kas viņam radies dažādu Parlamenta pieļauto nelikumību dēļ, *ex aequo et bono* jānovērtē 10 000 EUR apmērā.

249 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, jāatceļ netiešais lēmums, jo ar to Parlaments, atbildot uz prasītāja 2022. gada 10. janvāra lūgumu, ir atteicies pieņemt citu aizsardzības pasākumu, izņemot atbrīvošanas no amata pasākumu, daļēji jāapmierina prasījumi par kaitējuma atlīdzību par summu 10 000 EUR apmērā un pārējā daļā prasība jānoraida.

Par pieteikumiem par procesa organizatoriskajiem pasākumiem vai pierādījumu savākšanas pasākumiem

250 Prasītājs lūdz Vispārējai tiesai, ciktāl tā nav pārliecināta par Parlamenta sniegtās Civildienesta noteikumu 22.a–22.c panta šauras interpretācijas prettiesiskumu, saskaņā ar Reglamenta 89. pantu aicināt *OLAF* precizēt veidu, kādā šis tiesiskais regulējums būtu jāpiemēro, it īpaši attiecībā uz lūguma, kas iesniegts, pamatojoties uz 22.a pantu, saņemšanas apstiprināšanu, saziņu, kāda jāveic ar *OLAF*, kā arī veidu, kādā jāaizsargā darbinieks, kurš iesniedzis šādu informāciju.

251 Turklāt prasītājs ierosina, pamatojoties uz Reglamenta 88. pantu un 91. panta b) punktu, veikt šādus pierādījumu savākšanas pasākumus, lai iekļautu lietas materiālos:

– Parlamenta atbildi uz *OLAF* lūgumu sniegt informāciju un atbildi uz *OLAF* paziņojumu saistībā ar lietu par pārkāpumiem, par kuriem ir ziņots, kā arī par jebkuru citu izmeklēšanu attiecībā uz prasītāju;

– pierādījumus par iespējamo pārbaudi, ko ģenerāldirektora padomnieki veikuši attiecībā uz informāciju, ko prasītājs ziņojošās personas statusā ir sniedzis savā 2021. gada 12. jūlija lūgumā;

– pierādījumu par datumu, kurā sagatavots un Parlamenta elektroniskajā dokumentu pārvaldības sistēmā ievadīts rakstveida ziņojums par prasītāja un IPDL 2022. gada 3. februāra sanāksmi;

– administratīvās izmeklēšanas ziņojumu, kas sagatavots, pirms Parlamenta priekšsēdētāja piemēroja attiecīgajai deputātei sankciju.

252 Parlaments uzskata, ka prasītāja pieteikums būtu jānoraida.

253 Jāatgādina, ka Vispārējai tiesai ir jālemj par nepieciešamību izmantot savas pilnvaras veikt procesa organizatoriskos pasākumus vai pierādījumu savākšanas pasākumus, lai papildinātu tās rīcībā esošo informāciju, ņemot vērā, ka procesuālo dokumentu pierādījuma vērtības esamība vai neesamība ietilpst Vispārējās tiesas suverēnā faktu vērtējumā (skat. spriedumu, 2022. gada 7. septembris, WT/Komisija, T-91/20, nav publicēts, EU:T:2022:510, 183. punkts un tajā minētā judikatūra).

254 Attiecībā uz šī sprieduma 250. punktā minēto pieteikumu, to nav nepieciešams apmierināt, jo nevis *OLAF*, bet gan Vispārējai tiesai vai Tiesai, interpretējot atbilstīgās Civildienesta noteikumu normas, jāprecizē veids, kādā jāpiemēro ziņojošo personu aizsardzības tiesiskais regulējums.

255 Turklāt neviens no šī sprieduma 251. punktā minētajiem dokumentiem nav nepieciešams šīs lietas izlemšanai.

256 Tātad prasītāja iesniegtie pieteikumi par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un pierādījumu savākšanas pasākumiem ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

257 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats. Tomēr saskaņā ar tā paša reglamenta 135. panta 1. punktu, ja to prasa taisnīgums, Vispārējā tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, bet tikai daļēji atlīdzina pretējās puses tiesāšanās izdevumus vai pat vispār tiek atbrīvots no šī pienākuma.

258 Šajā lietā, ņemot vērā lietas īpašos apstākļus un it īpaši Parlamenta pieļautos ziņojošās personas statusa aizsardzības noteikumu pārkāpumus, lieta būtu izskatīta taisnīgi, nolemjot, ka Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina prasītāja tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Eiropas Parlamenta netiešo lēmumu, ar kuru, atbildot uz TU 2022. gada 10. janvārī iesniegto lūgumu aizsargāt viņu saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu, ir atteikts papildus atbrīvošanas no amata pasākumam veikt citus aizsardzības pasākumus.**

2) **Piespriest Parlamentam izmaksāt TU summu 10 000 EUR.**

3) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

4) **Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

da Silva Passos Gervasoni Półtorak

Reine Pynnä

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 11. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Lietas dalībnieku prasījumi 4

Juridiskais pamatojums 5

Par prasījumiem par atzīšanu 5

Par prasījumiem par atcelšanu 5

Par prasījumu par atcelšanu priekšmetu 5

Par netiešā lēmuma tiesiskumu 6

– Par pirmo pamatu, kas balstīts uz noteikumu par aizsardzību, kura saistīta ar prasītāja kā ziņojošās personas statusu, pārkāpumu 6

1) Par lietas dalībnieku argumentiem par pirmā pamata pirmo daļu, kas balstīta uz to, ka prasītājs ir iesniedzis lūgumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a pantu, lai panāktu, ka viņam tiek atzīts ziņojošās personas statuss un viņš šajā ziņā tiek aizsargāts 6

2) Par lietas dalībnieku argumentiem par pirmā pamata otro daļu, kas balstīta uz Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantā paredzētās procedūras nelikumīgu norisi un uz iekšējo noteikumu 3. panta pārkāpumu 8

3) Par dažu pielikumu pieņemamību 10

i) Par C.6. un C.7. pielikuma pieņemamību 10

ii) Par E.1. pielikuma un tam pievienotās vēstules pieņemamību 10

iii) Par F.1. un F.2. pielikuma pieņemamību 11

4) Par prasītāja kā ziņojošās personas statusa formālas atzīšanas neesamību 11

5) Par prasītāja neinformēšanu par rīcību, kāda bijusi saistībā ar viņa ziņojumiem . . 13

6) Par saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22.a–22.c pantu pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamību 16

i) Par pienākumu pierādīt aizsardzības pasākumu pietiekamo raksturu 16

ii) Par aizsardzības pasākumu pietiekamo raksturu 17

– Par atbrīvošanas no amata pasākumu 17

– Par iespēju pagarināt prasītāja ADP līgumu 19

– Par iespēju iecelt prasītāju citā amatā Parlamentā 19

– Par pienākumu sniegt konsultācijas un palīdzību 20

iii) Secinājumi par iebildumu, kas balstīts uz Parlamenta pieņemto aizsardzības pasākumu nepietiekamību 20

– Par otro pamatu, kas būtībā balstīts uz, pirmkārt, Civildienesta noteikumu 22.c panta un iekšējo noteikumu pārkāpumu un, otrkārt, uz minēto noteikumu neatbilstošo un nepietiekamo raksturu 21

– Par trešo pamatu, kas balstīts uz konfidencialitātes pārkāpumu un prasītāja kā ziņojošās personas identitātes aizsardzības pārkāpumu 22

Par 2022. gada 22. februāra lēmuma tiesiskumu 25

– Par pirmo pamatu, kas balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes principa, Civildienesta noteikumu 22.a–22.c un 24. panta, kā arī rūpības pienākuma pārkāpumu 25

– Par otro pamatu, kas balstīts uz procedūras nepareizu izmantošanu 27

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību 28

Par prasījumu par kaitējuma atlīdzību pieņemamību 29

Par Parlamenta rīcības prettiesiskumu 30

Par kaitējumu 30

Par cēloņsakarību 31

Par pieteikumiem par procesa organizatoriskajiem pasākumiem vai pierādījumu savākšanas pasākumiem 32

Par tiesāšanās izdevumiem 33